

Mücadele

Aralık 1979

Sayı 39

Masrafı 1 DM

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

HAKİM SINIFLAR YENİ HÜKÜMETİNİ KURDU
HALK İÇİN DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!

14 Ekim 1979 seçimleri sonrasında, hakim sınıfların giriştiği 'yeni' hükümet kurma çabaları şimdilik noktalandı. Amerikan-çı faşist AP'nin gedikli Başkanı Süleyman Demirel Başkanlığında 'yeni' hükümet kuruldu. Bu hükümet, Süleyman Demirel'in Başkanlığında 1965'den bu yana kurulan 6. hükümettir. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden emekçi halkı, bundan önce tam beş kez Süleyman Demirel başkanlığındaki kabinelerin icraatını görmüş, yaşamıştır. En son olarak da, MC hükümetleri döneminde, Türkiye'nin üreticileri, köylüleri, küçük esnaf ve üreticileri, küçük memurları; Türkiye'nin ilerici gençliği, Süleyman Demirel ve şürekasının marifetlerini de görmüştür. 'Yeni' hükümetin programında eskilerden farkı olmayacaktır. Bunun böyle olduğu, bu hükümetin programından ve ilk girişimlerinden açıkça görülebilir.

AL BİRİNİ, VUR ÖTEKİNE !

HÜKÜMET 'SIKIYÖNETİM'İ PROGRAM MADDESİ YAPIYOR !

Demirel hükümetinin 19 Kasım 1979 da Meclis ve senatoda okunan programının temelini Türkiye'de faşizmi koyulaştırma oluşturmuyor. Hükümet programında bulunak adı "Can ve mal güvenliğini, huzur ve sükunü sağlamak" olarak geçiyor. Biz Türkiye'de, ve dünyanın hiç bir yerinde, sömürülenler ve sömürülenler oldukça; ezenler ve ezilenler oldukça; yoklukla, refah yanyana bulundukça, 'huzur ve sükun' sağlanamayacağına söyledik. Yine söylüyoruz. Sınıflı toplumlarda, sınıf mücadelesi kaçınılmazdır. Sınıflı toplumlarda, sömürücü sınıflar sınıf mücadelesini bastırarak amacını 'huzur ve sükun' dan ve mal güvenliğinden" söz ederler. Bunların sağlanması adına bir yandan demagojiler yürütürken, bir yandan da, emekçi yığınların kanları, canları pahasına kazandırlar. Demokratik haklarına azgınca saldırırlar. Demirel hükümetinin sağlamak istediği huzur, komprador patronların ve top rak ağalarının huzurudur. Demirel hükümetinin sağlamak istediği sükun, sınıf mücadelesi üzerine ölü toprağı serpilmesidir. Onların korumaktan sözettikleri can güvenliğini, parabaklarının, zottak ağalarının, ve onların eli silahlı, gözü kanlı itlerinin can güvenliğidir. Yoksa sözü edilen 'can güvenliği' her gün faşist devlet güçleri tarafından saldırıya uğrayan, katliamlara hedef olanların, hergün patronların fazla kâr hırsı yüzünden "iş kazalarında" hayatlarını kaybedenlerin, doktoruzluktan, hastalıkları kırılanların; soğuktan yokluktan donarak ölenlerin, deprem, sel gibi olaylarda binlerce telef olanların can güvenliğı değildir. Demirel hükümetinin sağlanmayı vad ettiği 'mal güvenliği' ise; köylünün topraklarına el koyan toprak ağalarının, köylüleri iliklerine kadar sömüren aracı-tefecilerin; tüm Türkiye halkını bir sülük gibi emen komprador patronların; vurguncuların, istifçilerin, ve bütün bunların gerisinde duran emperyalist devlet ve tekellerin 'mal güvenliği' dir.

Bunlar için can güvenliği, emekçiler için can güvenliği demektir. Bunlar için mal güvenliği, emekçiler için, en basit kişisel ihtiyaçlarını bile karşılayamamak demektir. İşte Demirel hükümetinin programının birinci maddesi budur. Bu kimseyi şaşırtmamalıdır. Çünkü bu 'program' maddesi, tüm hakim sınıf hükümetlerinin temel maddesidir. Ecevit hükümetinin de programının temelini bilindiği gibi bu teşkil ediyordu.

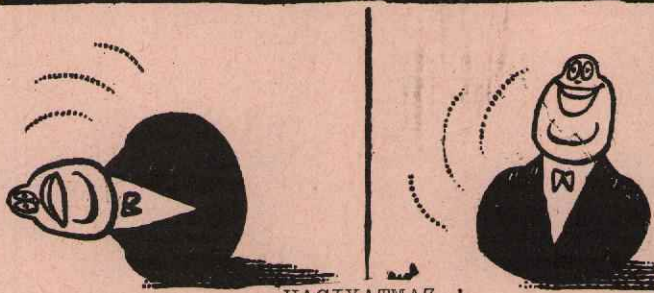
Demirel, hükümet programında, komprador patronların ve toprak ağalarının, can ve mal güvenliğini nasıl sağlayacağını da açıklıyor: "Devlet otoritesi güçlendirilecektir. Huzur ve sükun sağlanana kadar sıkıyönetim sürecektir." Demirel hükümeti, sıkıyönetim'in uzatılmasını hükümet programı olarak ilan ederek; çıplak faşist terörden yana olduğunu açıkça ilan ediyor. Demirel hükümet'i bununla da kalmıyor. Programda, sıkıyönetim kalktıktan sonra da, resmen ilan etmeden sıkıyönetim sürdürmenin 'çareleri' aranıyor. Hükümet programında, "Fevkalâde haller kanunu" çıkarılacağı ilan ediliyor. Buna göre, vali ve ordu komutanlarına, meclis toplanmasına gerek kalmadan sıkıyönetim uygulayacak yetkiler veriliyor. Yine hükümet programında "Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kanunu" çıkartılacağı ilan ediliyor. 2 yıl önce de bir kez daha çıkartılması denenen bu kanun, bugün süren sıkıyönetim mahkemelerinin, sıkıyönetim kalktıktan sonra da sürmesi; "devlet güvenliğini sarsıcı" görülen suçlara özel mahkemelerin başlatılmasına geliyor. Hükümet programında ayrıca "Denetim ve Sükunet Kanunlarının" da gözden geçirileceği, bunların düzeltilmesi ilan ediliyor.

Bu kanunların 'düzeltilmesi' her türlü legal ilerici örgütlenmenin engellenmesi anlamına geliyor.

Demirel hükümeti, buna benzer, ve bunları tamamlayan daha bir dizi tedbir sayıyor. Bütün bunlar alt alta sıralandığında görülür ki, 'yeni' Demirel hükümetinin iç politikası, halk yığınlarına karşı faşist saldırıların yoğunlaştırılması, faşizmin koyulaştırılması politikasıdır.

HÜKÜMET 'ÖZEL TEŞEBBÜS TALANI'NI PROGRAMLAŞTIRIYOR !

'Yeni' Demirel hükümetinin programında 'özel müteşebbislerin yatırım alanlarından devletin elinin çekileceği' ilan ediliyor. Bu aslında CHP çekişirlikli hükümet döneminde, devlet eliyle işletilmeye baş-

HACİYATMAZ !

lanan bazı madenlerin yeniden özel teşebbüse devrinin vadedilmesi anlamına gelmektedir. Aslında, bu madenlerin devlet eliyle ya da teşebbüs eli ile işletilmesi yine halk açısından fark ettirdiği bir şey yoktur. Her iki halde de, bu madenlerde çalışan emekçilerin sömürülmesi; her iki halde de elde edilen kârların emperyalist tekellerle, komprador-bürokrat burjuvazi arasında pay edilmesi söz konusudur. Ancak bu paylaşmada, devletin 'işletmesi' halinde aradan bazı kompradorlar çekilme fırsatını kaçırmaktadır. İşte yemlenmiş 'hür teşebbüsçü' AP hükümeti, bu 'haksızlığı' orta-

dan kaldıracığını ilan ediyor.

Ekonomik alanda yeni AP hükümetinin ikinci program vadarı, 'yabancı sermaye akışının önündeki milyarlarca dolar borç altında bulunun; borcunu değil, borcunun faizini bile ödeyemeyen ekonominin daha büyük yükler altına sokulması demektir. Kısa dönemde 'refah' yaratmış gibi görünen bu gibi 'tedbirler', uzun dönemde enflasyonun, pahalılığının, yokluğun, açlığın artacağını haber cisidirdiler.

Devamı 2. Sayfada

'DEMOKRATİK' SIKIYÖNETİM

MOLLALAR
HALKI ALDATIYOR
ABD SAVAŞ KISKIRTICILIĞI
YAPIYOR

Dünya kamuoyunun gözleri yine İran'a çevrildi. Kasım ayının dördünde, Tahran'da yürüyüşe geçen binlerce kişi ABD konsolosluğu önünde gösterilere başladılar. Gösteri esnasında yüzlerce öğrenci konsolosluğu işgal etti. İşgalciler 60 Amerikalıyı esir alarak:

- ABD ve "tedavide" olan Şah'ın İran'a devredilmesini,
- ABD ile diplomatik ilişkilerin kesilmesini,
- ABD ile yapılan tüm antlaşmaların fesh edilmesini,
- ABD'li bütün danışmanların sınır dışı edilmesini,
- ABD'ye ekonomik, siyasi ve askeri bağımlılığa son verilmesini" talep ettiler.

Bu olay üzerine ABD emperyalizmini derhal gönderme kararını aldı. Homeyni ABD emperyalizmine karşı ayaklanan kitlelerin talepleri doğrultusunda gönderilen temsilcilerle "Şah İran'a devredilmediği" açıkladı. ABD emperyalizminin temsilcileri Tahran'a gidmeden İstanbul'da günlerce beklediler. Bunun üzerine PLO devreye girdi. ABD emperyalizminin senelerce "terör örgütü" diye damgaladığı ve halen resmi olarak Filistin halkının temsilcisi olarak tanımadığı PLO, Carter ile Homeyni arasında arabulucu pozlarına büründü. PLO İslam devrimini desteklediklerini fakat bu gibi olayları artık tasvip etmediklerini ilan ettiler. Kısaca yorum yapmak gerekirse, PLO'nun gayesi, bu olaydan yararlanarak ABD emperyalizmi tarafından Filistin halkının 'temsilcisi' olarak tanınmaktır. Yani mini bir Filistin devletini gerçekleştirmek için göze girmektedir. İşgalci öğrenciler, "Şah İran'a verilmeyeceği" hiç bir görüşmenin sonucunu vermeyeceğini açıkladılar. ABD emperyalizminin görevlendirdiği Türkiye, Pakistan vs. arabuluculuğu da fayda vermedi. Bunun üzerine her iki taraf da mücadeleyi gerek ekonomik ve gerekse siyasi ve

Devamı 11. sayfada

K. MARAŞ KATLİAMININ 1. YILINDA FAŞİSTLER TARAFINDAN HUNHARCA KATLEDİLEN ŞEHİTLERİMİZİ ANIYORUZ!

www.partizanarsiv.net
KANLARI YERDE KALMAYACAK !

'Yeni' Demirel hükümeti programında, bu ekonomik tedbirlere paralel olarak 'kuyrukların kaldırılacağını' vaad ediyor. O bunu istediği kadar vaad etsin, Türkiye'nin emperyalizme bağımlı ekonomisi içinde, kuyrukları bütünü ile ortadan kaldırmanın imkanı yoktur. Kuyruklar kalacak, uzayacaktır. Bu düzen içinde, kuyruk konusunda değişecek olan tek şey kuyrukların adı olabilir.

'Yeni' Demirel hükümetinin ekonomik siyaseti, 'hür teşebbüsçü' talan ekonomisinin siyasetidir. Bu siyaset geçici tedbirlerle ayakta durmaya çalışır, ve her geçen gün bağımlılığı arttıran bir siyasettir.

'YENİ' HÜKÜMET BASKILARI ARTTIRACAKTIR!

HÜKÜMETİN DIŞ POLİTİKASI ;
KOMŞULARA SELÂM;AMERİKAYLA DEVAM !

'Yeni' Demirel hükümetinin dış program politikasını iki cümleyle özetlemek mümkün; "Komşularla iyi geçinme, ABD ile ilişkileri geliştirmek" Komşularla iyi geçinmeden Amerikancı AP hükümetinin anladığı kuşkusuz öncelikle "Kuzey komşumuzla" yani "SSCB" ile iyi geçinmektir. Onların bu iyi geçinmekten anladığı, daha önceki AP hükümetleri döneminde başlatılan iyi ekonomik ilişkilerin, yani Rus sosyal emperyalistlerinin Türkiye yi ekonomik talanının geliştirilmesidir. Demirel hükümeti, böylece tüm 'akıllı usaklar' gibi tek taraflı değil, çift taraflı oynamayı deniyor. Rus sosyal emperyalizmine programında göz kırparak, kendi dönemlerinde "Türkiye" de 'iyi ticaret' yapılabileceğini sinyalliyor. Hükümet programında, ABD ile 'iyi ilişkilerin geliştirileceği de açıkça belirtilerek, kimin esas efendi olduğu hiç bir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak bir biçimde ortaya konuyor.

Dış politikada söylenenler de alt alta konunca, bu hükümetin dış siyasetinin, emperyalizme ve sosyal emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine hizmet siyaseti olduğu ortaya çıkıyor. Bütün bunların gösterdiği şudur:

'Yeni' Demirel hükümetinin gerçekte bir yeri yoktur. Bu hükümet hakim sınıfların, yani toprak ağalarının ve kompradör burjuvazinin Amerikancı kesiminin hükümetidir. Bu hükümetin programı faşist bir programdır. Bu hükümet halk üzerinde faşist terörü yoğunlaştıracaktır. Bu hükümet kompradorların ve toprak ağalarının semirmesine, emekçilerin daha da yoksullaşmasına yol açacaktır. Bu hükümet, Türkiye ekonomisinin dış bağımlılığını daha da arttıracaktır.

Bu yüzden, bu hükümete karşı mücadele hepimizin görevidir. Peki ama nasıl ? Şimdi bazıları karşımıza çıkıp, Demirel hükümeti gider de, bilmem kim hükümeti gelir se işler düzeler diyecektir.

Bunlara kanmayalım. Ülkemizde sorun, hükümet değişikliği sorunu değildir. Ülkemizde, hakim sınıfların hangi kanadının siyasi temsilcileri hükümet olursa olsunlar; hangi metodları kullanırlarsa kullansınlar, temelden hiç bir şeyi düzeltmezler. Ülkemizde sorun, bu düzenin değişmesi sorunudur. Ülkemizde sorun kompradör burjuvazi ve toprak ağalarının faşist

diktatörlüğünün bütün kurumları ile yıkılması sorunudur. Ülkemizde sorun kompradör kapitalizminin ve feodalizmin tasfiyesi sorunudur. Emperyalizme bağımlılık zincirinin kopartılması sorunudur. Çözüm hakim sınıfların şu veya bu hükümetinde değil, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR !

- ÇÖZÜM SENİN, ÇÖZÜM BENİM, ÇÖZÜM BİZİM
ELLERİMİZDEDİR !
- ÇÖZÜM ÖRGÜTLÜ GÜCÜMÜZDÜR !

B. YEŞİM

İLTİMAS VE YOLSUZLUK DÜZENİN TABİATINDADIR

Geçen ay içinde, "Yeğenler-Yiyenler" edebiyatına bir de "Baldızlar-Yıldızlar" edebiyatı eklendi. Özellikle AP/MHP yanlısı gazeteler, "yağ skandalı" adı verdikleri bir olay üzerine büyük gürültü kopardılar. "Tercüman" gazetesi, "Ecevit istifa eşiginde" başlığını attı. CHP derhal bir komisyon kurarak "olayı inceleme" kararı aldı.

Yağ skandalı adı verilen olay kısaca şudur :

Ankara'da 13 Temmuz 1979'da, bir şirket kurulmuştur. Şirketin adı "Üretim takım ve el sanatları üretim sanayii ve Ticaret Anonim Şirkettir". Bu şirketin kurucuları arasında şu kişiler bulunmaktadır.

- Güler Gürpınar : CHP, eski Kadın Kolları Başkanı. Rahşan Ecevit'in en yakın çalışma arkadaşı. Rahşan Ecevit'in başkanlığını yaptığı Köylü Derneğinin Yönetim Kurul'u üyesi. TARKO sorumlusu Aydın Gürpınar'ın annesi... Ajansı Genel Müdürlüğüne ve TRT YK üyeliğine atanan Aytekin Yıldız'ın eşi... Köylü derneği üyesi.

- Kiper Korman : CHP'nin şoför kadrosunda. Rahşan Ecevit'in şoförü. Bu şirketin kuruluş bildirgesindeki adres, Ankara Kavaklıdere Göreme sok. No : 6'dır. Başkanlığı eski Başbakan Ecevit'in eşi Rahşan Ecevit'in yaptığı Köylü Derneği de aynı adrestedir. Yani adı geçen şirket paravane bir şirkettir.

Nitekim şirketin yaptığı iş, iddialara göre, şöyle; şirket Türkiye'de yağ dağıtımının önemli bir bölümünü üstlenen TARKO'dan bedelini peşin ödemedi yağ alıyor. Bu yağlar köylü dernekleri üzerinden satılıyor. Gelirler "şirkette" toplanıyor, daha sonra yağın normal bedeli TARKO'ya havale ediliyor. Köylü derneği arada yağ satışından elde edilen gelirin bir bölümünden yararlanıyor. Diğer yandan "sosyal hizmet yapma" maskesi altında halka hoş görünüyor. Yağlar paravan bir şirket üzerinden alındığı için de işler "kanuni" oluyor. Hiç kimse köylü derneğine bir şey diyemiyor. Bu arada ana-oğul Gürpınarlar da Ecevit ailesinin gözdeleleri haline geliyorlar. Ecevit son kurultayda, Aydın Gürpınar'ı överek göklere çıkartıyor. Onu pırlanta bü

rokrat olarak adlandırıyor.

Güzelce işleyen bu tezgâh, halkın gözüne girmek ve CHP içindeki hizip dalaşmasında Ecevit ekibini zayıflatmak isteyen Ankara Belediye başkanı Ali Dinçer'in bir girişimi ile ortaya çıkıyor. Ali Dinçer, kurban bayramı öncesi, TARKO depolarında, "şirkete" devir edilmek için bekleyen 400 ton yağa el koyarak halka satıyor.

Şimdi hakim sınıfların amerikancı kanadının temsilcileri olaya mal bulmuş mağribi gibi sarıldılar. Ecevit ve çevresinin de kendileri gibi olduğunu ilan ettiler. MHP sözcüleri, AP sözcüleri "dün yeğenler, yiyenler diyenler, bugün baldızlar ve yıldızlarla yolsuzluk yapmaktadır" demeye başladılar.

Gerçekten de, ortada bir yolsuzluk olayı vardır. Ve bu olay gayet açık bir biçimde, tüm kompradör burjuva ve toprak ağası politikacılarının yalan ve sahtekârlığın çamurunda yüzdüğünü göstermektedir.

Kompradör patron ağa düzeninde, yolsuzluk, rüşvet, iltimas, vs. olaylar kişinin istegine ve iradesine bağlı olmayan düzenin tabiatında olan şeylerdir.

Bunlar bu düzen yıkılana dek sürecek tir.

A. OSMAN

Emekçi Kadınlar- Baştarafı 3.sayfada

gereksinimlerine kâr amacıyla yaklaşan kişiler özel yuvalar açmakta ve astronomik paralar istemektedirler. Emekçi kadınların bu yuvalardan faydalanabilme imkanları yoktur.

Bugün Türkiye'de Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığına bağlı 8, Milli Eğitim Bakanlığına bağlı 8, Çocuk Esirgeme Kurumunun 10 tane kreş ve yuvası vardır. 178 özel kurum dışında, fabrika ve çeşitli iş yerlerinde toplam kreş ve yuva niteliğindeki kurum sayısı 40 dır. Toplam hepsi 244 ü bulmaktadır. İstatistiklere göre Türkiye'de resmi ana okullarda dahil özel ve resmi kurumlardan yararlanabilen çocuk sayısı 10 bini pek aşmamaktadır. Bunun yanında ise, yine istatistiklere göre kreşe gereksinimi olan ilkokul öncesi çocuk sayısı 9.6 milyondur.

SOSYAL GÜVENCE SORUNU

Emekçi kadınların özünde hiç bir sosyal hakkı yada güvencesi yoktur. Her şeyden önce çalışan kadın nüfusunun çoğunluğunu meydana getiren tarım kesimindeki kadın için sosyal güvence diye bir şey söz konusu bile olmamıştır. Türkiye'de sosyal güvence kazanabilen kadınlar esas olarak Emekli Sandığı veya Sosyal Sigortalar kapsamına girenler olarak sayılır.

Emekli Sandığı devlet memurlarını kapsamına almaktadır. Ve bu kuruluş tarafından yapılan ödemeler; emekli ikramiyesi, evlenme ikramiyesi, sağlık yardımı, dul, yetim aylığı gibi ödemelerdir. 1977 deki istatistiklere göre Emekli Sandığından aylık alanlar ve diğer ödemelerden faydalanabilenler erkek, kadın toplam 500 bini geçmemektedir. (Türkiye İstatistik Cep Yıllığı, 1978)

Sosyal Sigortalar kapsamına da kamu ve özel sektörlerde bir takım işyerleri girmektedir. 1977 de Sosyal Sigortalar kapsamına giren kadın işçi sayısı 185.642 olarak gösterilmektedir. Bilindiği gibi sigortalı olanlar Sosyal Sigortalar Kurumuna belli bir pirim öderler. 1977 de iş kazası, meslek hastalığı, analık, yaşlılık, ölüm dolayısıyla ödenen pirimler 28.5 milyona yaklaşmıştır. Oysa ödenen bu milyonlarca pirim karşılığında halka hizmet götürülmektedir. Yine 1977'de sayılan bu sosyal haklardan yararlanan erkek, kadın toplamı 405.377 dir. (age)

Devletin kendi eli ile kurmuş olduğu

bu sosyal kuruluşlar aslında sömürünün bir başka aracıdır. Halktan, onlara hizmet götürme palavralarıyla alınan milyonlarca pirim, sosyal hizmetlerde kullanılmamakta, işçilere insandan çok hayvan muamelesi yapıldığı Sosyal Sigortalar Hastanesi gibi bir takım göstermelik kuruluşlar dışında, halktan alınan paraların bir kısmı devletin bütçe açığını kapatmakta, vs. kullanılmaktadır. Hakim sınıflar bu kuruluşlarla bir yandan faşist devlete "sosyal devlet" görünümü vermeye çabalarken, diğer yandan emekçilerin küçük bir kısmına böyle ödenekler vaad ederek emekçileri bölmeye çalışmaktadırlar.

Emekçilerin çalışma koşulları ve kendilerine ödenen ücretler gözönüne alınınca hakim sınıfların, erkek, kadın tüm emekçilerin sırtından milyonlar vurdularını görülebilir. Özel olarak işini kaybetmek için oldukça ağır şartlara katlanan işçi tipini oluşturan kadın emekçilerin durumu daha da berbattır. Zira, esas olarak tarımda, ücretsiz üretime katılan, sanayide vasıfsız işçi olmanın yanı sıra erkeklerden daha az ücret alarak sömürülen kadının çilesi bitmemekte, ayrıca evinde işlerin peşinden koşturmak zorunda kalmaktadır. Bu ikili baskı, kadını bir yandan bedeni olarak yıpratırken, diğer yandan kendisini yetiştirmesini, bilgilendirmesini de engellemektedir.

Çalışma hayatına atılan kadın, direkt olarak sömürüyle karşı karşıya gelmiş ve kendini ücret mücadelesinin içinde bulmuştur. Yıllardır uğraştığı ev işlerinin dışına biraz çıkıp böyle bir mücadele içine girmesi kadının üzerinde bir takım etkiler yapmıştır. Şöyle ki; fabrikada, devlet dairelerinde kendilerine yapılan haksızlıkları açıkça gören ve hisseden emekçi kadınlar, bunlara karşı gelmekte ve mücadelelere girişerek sosyal, demokratik, siyasal haklar talep etmektedirler. Bu onların asırlardır oynamakta oldukları, çekingen, ürkeklikle belirlenen geleneksel kadın rollerini değiştirmelerine yardımcı olmaktadır. Bu olumlu bir şeydir. Tüm emekçi kadınların, hakim sınıfların faşist devletin halkı azgınca sömürmelerine karşı gelmeleri iyi bir şeydir. Hakim sınıfların en çok korktuğu budur. Bunun için de tüm emekçilerin üzerine azgın sivil, resmi faşist sürülerini salmaktadırlar. Bütün bu saldırılara rağmen Türkiye'de emekçilerin direnişi gün geçtikçe yükselmekte ve halkımız hakim sınıflara karşı örgütlü mücadelesinin bastırılmayacağını her geçen gün daha iyi kavramaktadır.

L. YADİGAR

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVİRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULMAZ !

TÜRKİYE'DE EMEKÇİ KADINLARIN DURUMU

Bugün Türkiye'de milyonlarca kadın, tarım, sanayi, hizmet sektörleri olmak üzere çeşitli alanlarda çalışmaktadır. Bir bütün olarak ele alındığında, çalışan kadınların tüm çalışanların yaklaşık %40'ını oluşturduğunu ve çalışan kadınların da %90'ının kırsal bölgelerde, tarım kesiminde çalıştığı görülmektedir. (Tüm İktisatçılar Birliği Yayınları, No:13)

KÖYDE KADIN

DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü) nin 1973 Ekim ayında kırsal alanlarda, hane halkı üyelerinin işgücü durumunu (Türkiye de işgücü durumu 12 ila 60 yaş arasında olanlar gözönüne alınarak hesap edilmiştir) gösteren istatistiklerde şunlar gözle görülmektedir.

Bu bölgelerde:

Kadınların toplam işgücüne oranı: %49.1
Kadınların faal nüfus içinde oranı: %50.1

Ev kadınları, öğrenciler, emekliler işgücüne dahil değildir.

İşgücüne dahil olmayan kadınların faal kadın nüfusuna oranı : %22.5

Bu kesimde, yani işgücüne dahil olmayan kadınlar arasında en fazla yeri ev kadınları tutmaktadır.

Görüldüğü gibi kadınların büyük bir kısmı faal olarak üretime katılmaktadırlar. Tarımda kadın esas olarak aile işçisi olarak gösterilmektedir. Bu kadınlar ailenin tuttuğu işte ücretsiz olarak çalışma durumundadırlar.

Aynı tarihte kırsal bölgelerde yapılan araştırmalara göre:

Kadın aile işçisinin çalışan kadınlara oranı : %89.9

Ücretli kadın işçinin çalışan kadınlara oranı : %0.62

(Türkiye İstatistik Cep Yıllığı, 1978)

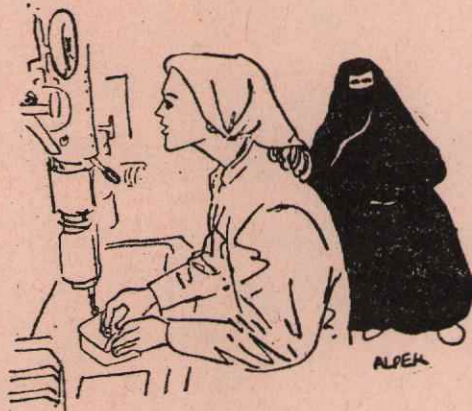
Tarım kesiminde ulusal işgücüne katkısı oldukça büyük olan kadınların bütün gün ücret almadan çalışmaları söz konusudur. Bu şekilde, tarlada çapa sallayarak çalışan, pamukta, tütünde üretime katılan, hayvanlara bakan kadının bir de üstünde yemek hazırlama, ev bakımı, çocuk bakımı gibi işler de vardır. Hamileliği, analığı süreci içerisinde hiç bir sosyal güvencesi olmayan köylü kadınlarının, tarlada doğan yapması, yeni doğan çocuğunu ilk ay lardan itibaren tarlada büyütmesi, beslemesi hiç de yabancı olmadığı olaylardandır.

ŞEHİRDE KADIN

Türkiye'de endüstri işçisi olarak nitelendirilebilecek kadınlar, ülkemizin emperyalizme bağımlı sanayisine uygun olarak imalat sanayide (montaj sanayi, vs.) ayrıca ambalaj işleri gibi bir takım yardımcı iş kollarında çalışmaktadırlar. Ülkemizde ilkokul mezunu kadınların toplam kadın nüfusunun sadece %28'ini oluşturduğu da göz önüne alınırsa, sanayide çalışan kadınların çoğunluğunun vasıfsız işçi statüsünde olduğu görülür. Dolayısıyla kadınlar oldukça düşük ücretli işlerde çalışmaktadırlar.

İmalat sanayi dışında, kadınların yoğun olarak çalıştığı yerler, toplum hizmet sektörü, inşaat ve bayındırlık işleri toptan ve perakende ticaret, lokanta ve oteller olarak sıralanabilir. Tüm bu iş

yerlerinde kadınların doğum, hamilelik gibi zamanlarını kendilerine fırsat bilen patronlar, sömürülerini, kadınlara erkeklerden daha düşük ücret ödeyerek artırmak tadırlar. Kadınların ücretlerinin erkekle rinkine oranı %71-83 arasında değişmektedir. Aşağıdaki tablo, bazı faaliyet kollarında saat başına kadın işçi ücretlerinin erkek işçi ücretlerine oranını göstermektedir. (Tüm İktisatçılar Birliği yayını, No:13, s.62)

Faaliyet kolları	Kamu %	Özel %
Gıda	82	72
Dokuma	93	80
Basın-Yayın	71	68
Ecza ve Kimyevi maddeler	91	68
Madeni eşya	90	71

Görüldüğü gibi, hakim sınıflar tüm emekçilerin işgüçlerini kendi kâr amaçları için alabildiğine sömürürken, kadın emekçileri de cinsiyetlerinden ötürü baskı altında bulundurmaktadırlar. Böylesine bir sömürü çalışma hayatına atılan her emekçi için gözle görülür bir gerçek iken Anayasamızın 'Çalışma ile ilgili hükümler' kısmında şöyle denilmektedir:

Madde 43 : Kimse yaşına, gücüne ve cinsiyetine uygun olmayan işte çalıştırılmaz. Çocuklar, gençler ve kadınlar çalıştırılmaları bakımından özel olarak korunur.

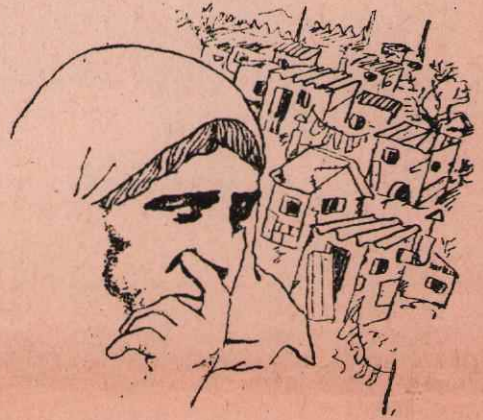
12 yaşından başlayarak çocukların ulusal işgücüne katkıda bulunur gözüyle bakıldığı ve bu çocukların tarlalarda, atölyelerde en ağır işlere çekilerek, karnını zorlukla doyurabilecek kadar ücret ödendiği bir ülkede böyle bir yasanın ne kadar geçerli olduğu ortadadır. Her yıl binlerce genç işsizler ordusunun kuyruklarını oluşturduğu da dikkate alınır, onlar için "çalışma şartlarının özel olarak korunması" da pek bir şey ifade etmemektedir. Bunların yanı sıra, işverimini artıran kârına kâr katmaktan başka bir düşüncesi olmayan patronların bazı iş yerlerinde kadınları işe almadan gebelik kontrolü yaptıkları da bilinen acı gerçeklerden biridir.

Gene İş Yasasına göre kadın işçilere doğumdan önce 6 hafta (42 gün) ve doğumdan sonra 6 hafta (42 gün) olmak üzere toplam 84 gün izin verileceği söylenmektedir. SSK (Sosyal Sigortalar Kurumu) nun İstatistik bültenlerine göre ise doğum yapan işçi kadınların doğumdan önce ortalama 28.5 gün, toplam ise ortalama 61.3 gün doğum izni yaptıkları görülmektedir. (DİSK, 22-23, 1976, s.32) Bir yandan işten atılma korkusu, diğer yandan bastırılan ekonomik zorluklar kadını hamileliğinin son günlerine kadar çalışmaya zorlamaktadır. İş başında yada hastaneye götürülürken doğum yapanlar çoğunluktadır. Patronların bu konuda tutumunu gösteren şöyle bir örnek var: 1975 Nisan'ında bir ilaç fabrikasında hamile bir işçinin işten çıkarılmasıyla başlayan işçi direnişinde, işçiler olayı protesto etmek için ölüm orucuna başlamışlardır. Ölüm orucuna katılan 10 işçinin 6'si kadın işçi idi. (Tercüman, 4 Şubat, 1978)

Diğer taraftan bahsedildiği gibi tüm emekçiler için ücret yetersizliği ve erkek, kadın ücretlerindeki farklılıklar da Türkiye'nin gerçekleridir. Bu konuda Anayasada şöyle deniliyor :

Madde 45 : Devlet çalışanların yaptıkları işe uygun ve insanlık haysiyetine yaraşır bir yaşayış seviyesi sağlamlarına elverişli, adaletli bir ücret elde etmeleri için gerekli tedbirleri alır.

İşsizler ordusu bir yana, çalışanların aldıkları ücretle aylardır et yiyememeleri; kış aylarında soğuktan donma tehlikesi ile karşı karşıya olmaları; ancak örtü nebilecek kadar giyinebilmeleri; ömürlerini şeker, gaz tüpü, en gerekli besin maddeleri kuyruğunda tüketmeleri; kadınların tarlalarda, gecekondularda kan-revan için de, mikropların haşır neşir olarak çocuk doğurmaları; çocukların oyuncak yerine çöplerle oynamaları insanlık haysiyetine yaraşır bir şekilde yaşamaksa; doğru, devlet, bunlar ve bunlar gibi bir çok "olanağı" Türkiye "insanı"na tanımıştır.

GECEKONDUDA YAŞAM

Köylerinden karınlarını doyurmak amacıyla kentlere akın eden, her zaman devletin güçleri tarafından yıkılma tehlikesi ile karşı karşıya olan gecekondularda oturan ailelerin, kadınların dramı ise bir başkadır. Köylü kadınlar kentlere geldiklerinde bir çok güçlüklerle karşılaşmaktadırlar. Büyük bir kesiminin okuma yazma bilmediği bu emekçiler, devlet dairelerinde, fabrikalarda iş bulamamaktadırlar. Gecekondularda yaşayan kadınların çoğunluğu ev hizmetlerinde çalışmakta, yani hizmetçilik yapmaktadırlar. Ev işleri, çocuk bakmak için gelen bu kadınlar, diğer tarafta kendi çocuklarını evde yalnız ya da toz toprak içinde akşama kadar oynamak üzere bırakmak zorundadırlar. Hiç bir sosyal güvencesi, emeklilik hakkı olmayan bu kesimin üzerindeki baskılar gerçekten yüngündür. Kaldı ki, yaptıkları iş, yani ev işleri onları zerre kadar ilerletmemekte, uyusturmaktadır.

KREŞ-YUVA SORUNU

Emekçi kadınların çocuklarının bakıma gelince, devletin bu konuda hiç bir şey yaptığı yoktur. Kreş meselesinde, işçilerin hak talep etmeleri sonucu bir takım yasalar ortaya çıkmıştır. Kadın işçiler çocuklarına emzirme odaları, kreşler istemişlerdir.

Bu konuda 1475 sayılı yasanın 81. maddesine ek tüzük; 300 işçi çalıştıran iş yerlerinde kreş, 100 kadın işçi çalıştıran iş yerlerinde ise emzirme odası bulunması gerektiğini yazmaktadır (Milliyet, 18 Eylül, 1978) Hakim sınıflar tarafından sa dece göstermelik olarak ortaya getirilen bu yasalar her zaman "kitabına getirilmemektedir". Örneğin; verilen sayılardan ek-sik sayıda kadın çalıştıran işverenler böyle bir şeye uymaktan kolaylıkla kur-tulmuş olurlar. Ya da Türkiye'nin sömürü sisteminin can alıcı noktalarından biri olan rüşvet işi devreye girer ve bol para yemeye ve yedirmeye alışık patronlar böylelikle zorluklarını çözümlenmiş olurlar.

Diğer yandan çocuklar için kreş-yuva

Devamı 2. sayfada

YALAN VE İFTİRA GERÇEKLERİ KARARTAMAZ

NIJMEGEN OLAYLARI

22 EYLÜLDE HOLLANDA'NIN NIJMEGEN ŞEHRİNDE SOSYAL FAŞİSTLERİN DÜZENLEDİĞİ TOPLANTIDA KEMAL GÜNGÖRMÜŞ ADLI BİR YURTSEVER KATLEDİLDİ.

22 Eylül Cumartesi günü Hollanda'nın Nijmegen şehrinde TKP'li sosyal faşist HTİB (Hollanda Türkiyeli İşçiler Birliği) bir toplantı düzenledi. Bunlar Türkiye'de ve yurtdışının diğer yerlerinde olduğu gibi Hollanda'da da kitleler arasında hızla teşhir ve tecrit olmaktadır. Sempatizanlarını kaybetmektedirler. Bu teşhir ve tecrit kampanyasını bir süre durdurmak, sempatizanlarını peşlerine sürükleyebilmek için kısa aralıklarla toplantılar düzenlemekteydiler. En son olarak 22 Eylülde Nijmegen'de, sözde bozkurtlara karşı bahsi geçen toplantı düzenlediler. Bu toplantıya katılan sosyal faşistlerden Türkiye'den Maden-İş genel başkanı vekili Mehmet Karaca, Barış Derneği genel sekreteri Enis Çoşkun, B.Almanya'dan FİDEF genel başkanı Hasan Özcan ve Hollanda'dan kendi düşünce yapılarına uygun sendika ve partiler de katıldılar.

Bizler Arnheim Türkiyeli İşçiler Derneği Kurma Komitesi etrafında toplanmış devrimciler, "bozkurtlara karşı" toplantıya gitmede iki yolun var olduğunu tartıştık. Birincisi, sadece bir dinleyici olarak hiç bir propaganda yapmadan onları dinlemekle kalmaktı. Bizler, zaten bu halk düşmanı sosyal faşistlerin ne anlatacaklarını, amaçlarının Rus sosyal emperyalizmine uşaklık etmek olduğunu, bunların MHP ve bozkurtlara karşı mücadele diye bir meselelerinin olmadığını bildiğimizden birinci yolu yanlış görerek gitmedik. İkinci görüş ise devrimciler nerdeyse kitle ordadır görüşüydü. Sosyal faşistlerin hazırladığı toplantıya gidip ordaki kitleye onların gerçek yüzünü açıklamak, teşhir ve tecrit etmek, devrimci propagandayı yürütme doğru bir şeydir. Fakat her şart altında, kitle nerdeyse devrimcilerle orda olmazlar. Somut durumu doğru tahlil ederek şartlar elverişliyse gidilir yoksa gidilmez. Şu andaki somut durumumuz buna elverişli değildi. Bundan dolayı gitmedik. Bizim dışımızda Devrimci Sol, Devrimci Yol (bunlar zaten dünya görüşleri gereği sosyal faşistlerle uzlaşmaktadırlar) ve Halkın Kurtuluşu sosyal faşistlerin hazırladığı toplantıya katıldılar. Bu toplantıya bizim sempatizanlardan da bir kaç kişi katıldı.

Toplantı başlar başlamaz çeşitli sloganlar atıldı. Bunun üzerine sosyal faşist elebaşılar tesbit edilen 'Faşizme geçit yok', 'Faşizme karşı omuz omuza' sloganları dışında kimsenin slogan atmasını, yoksa durumun kötü olacağını söyleyerek tehditler savurdular. Bu arada da, Dev Genç ten bildiri dağıtan bir kişiye sosyal faşistler saldırdılar. Bunun üzerine itişmeler, yumruklasmalar başladı. Sosyal faşistler, salonda bulunan tüm yurtsever ve devrimcileri dışarı attılar. Dışarı atılırken salonun kapısının önünde bir kişi silahını çekerek ateşledi. Bu ateşle me esnasında Kemal Güngörmüş adlı bir yurtsever başından vuruldu. Halkın Kurtuluşu sempatizanı olan Kemal anında öldü. Olay esnasında bir kişiye bıçakla yaralandı. Kısaca olayın gelişimi böyle. Bu olay karşısında halk düşmanlarının ve kendisine "Marksist-Leninist", "proleter devrimci" diyenlerin tavırlarının ne olduğuna bir bakalım:

Önce halk düşmanı TKP'nin Hollanda'da kolu olan HTİB'in tavrına bir göz atalım. Bunlar olaydan sonra toplantılarına geç saatlere kadar devam etmiştir. Saat 19.30 da toplantıyı sona erdirmişlerdir. Hollanda tekelleri burjuvazisiyle iç içe geçmiş olan HTİB, bu olay üzerine TV, radyo ve basında, devrimcilere karşı eşikisinden daha fazla bir şekilde karalama kampanyası başlattı. Çıkardıkları "Kurtuluş" adlı palavranın baş yazısında "Anti faşist toplantıya saldıran MHP'ci Maoçu faşistler ilericisi bir genci öldürdüler." şeklindeki tavrı takındılar. Onlar böylece devrimcileri faşist göstererek, katliamın sorumlusu kendileri değilmiş, devrimcilere saldıran bunlar değilmiş pozuna büründüler. Ama bunlar nafileydi. Bunlar ne sahtekârlıkla, ne de yalanlarla halk arasında teşhir olmalarını önleyemezler. Ergeç devrimcilerin mücadelesi sonucu hak ettikleri yere gideceklerdir.

Devrimci Yol'cular "Devrimci İşçi" adlı gazetelerinde sosyal faşistlerin toplantısını "anti faşist sempozyum" olarak

değerlendirdi. "Devrimci Sol" imzalı bildiri dağıtılmasının "provokasyona zemin hazırladığını" iddia etti. Devrimci Sol'cular sessiz kaldı. Tartışmalar içinde "Bir kez daha ilerlemecilerin ve revizyonistlerin yüzünü gördük" nakaratını tekrarladılar.

Devrimci Yol'cular çıkmaza girdiklerinde "siz Tunceli'de bir devrimci öğretmeni vurdunuz" meselesine getirdiler. Biz kendilerine tartıştığımız konunun bu olmadığını, fakat isterlerse bu meseleyi de konuşabileceğimizi, onların bunu ileri sürmesinin nedeninin çıkmaza girdiklerinden dolayı olduğunu belirterek; Tunceli'deki öğretmen olayının karşı devrimci bir olay olduğunu, bu olayla ilgili belgelerin var olduğunu söyledik. Kendilerine Devrimci Yol'un kaç tane devrimci ve yurtseveri öldürdüğünü, bunlar hakkında ne yaptıklarını sordumuzda hiç bir cevap vermedikleri gibi tartışmayı burjuva metodlarla karambola getirerek kapattılar.

Kendisine "proleter devrimci", "Marksist-Leninist" diyen Halkın Kurtuluşuna gelince! Bunlar başından sonuna kadar, bu olayı örtbas etmek, sessizce geçiştirmek için ellerinden geleni yaptılar. Olaydan beş altı gün sonra, sözde olayla ilgili olarak "Avrupa'da Halkın Kurtuluşu sempatizanları" imzalı bir bildiri çıkardılar. Bildiride bunlar toplantıyı şöyle değerlendireyor; "22 Eylül tarihinde Hollanda'nın Nijmegen şehrinde Hollanda'lı bir grup anti-faşist bir toplantı düzenledi" Bu bildiriye kaleme alana sormak gerekli; acaba anti-faşist kimmiş? Yoksa HTİB mi anti-faşist? Toplantıda tek tek anti faşistler olabilir. Fakat esas olarak toplantıyı organize eden ve toplantıyı yönlendiren HTİB'li sosyal faşistlerdir. Bu pratikte açık, seçik bir şekilde ispatlanmıştır. Bizzat HK nun "yoldaş" dediği K. Güngörmüş bu sosyal faşistlerin saldırısı ve provokasyonu sonucu ölmüştür. Biz bunlarla bu meseleyi tartışmak istediğimizde sürekli olarak kaçmaktadırlar. Biz bu olayla ilgili mitingini veya yürüyüşün ne zaman olacağını sordumuzda, belirsiz diyerek işi geçiştiriyorlardı. Bunların amacı belliydi. Cenaze törenlerine kendinden başka kimse gelmesin istiyorlardı amaçları bu işi oldu bittiye getirerek kapatmaktı. Ama hiçte sandıkları gibi olmadı. Bizler çevredeki yurtseverlerle ilişkiye geçerek 29 Eylül Cumartesi günü mitingini olacağını öğrendik, güçlerimizi toplayarak miting yerine Zwolle'ye gittik Miting saat 12 de başladı. Miting alanında HK dan konuşan kişi Kemal Güngörmüş adlı yurtseveri vuran kişinin bir provokatör olduğunu belirtti. Daha evvel dağıttıkları bildiride ise bu provokatöre "bir kişi" diyorlardı. Sanki bu "kişi" o olay anında gökten zembille indi. Halbuki olayın olduğu ana kadar bu "bir kişi" HK saflarında "mücadele" yürüten "bir kişi" idi. Tutarsızlık, ilkesizlik; işte kendisine "proleter devrimci" diyen HK nun sanatı ve yöntemi budur. Miting alanında Partizan sempatizanlarının HK dan söz hakkı istemeleri üzerine, HK şu yanıtı verdi: "Ölen bizim yoldaşımız, onun cenaze töreninde sadece biz konuşuruz." Devrimci Yol a niye konuşma hakkı verildiği sorulduğunda şöyle dediler: "Olayın içinde onlar da vardı, onun için onlara konuşma hakkı verdik, fakat Partizan'a söz hakkı vermiyeceğiz." Bu söz fazla sürmedi, çevredeki yurtseverlerin baskısı sonucu almış oldukları bu yanlış kararlarını değiştirmek zorunda kaldılar. Partizan sempatizanı arkadaş konuşmasını yaptı. İlkesizlik, tutarsızlık esen rüzgara karşı koyamamaktadır. İşte HK nun gerçek yüzü her zaman olduğu gibi, bu olayda da kendisini ni açık bir şekilde gösterdi.

Miting alanında elimizde var olan yayınlar dağıtıldı. Ve miting saat 14.00 de olaysız bir şekilde sona erdi.

Arnheim Türkiyeli İşçiler Derneği Kurma Komitesi

ÖZÜR

DEĞERLİ MÜCADELE OKURLARI,

BU SAYIDA, YAYINLAMAYI DÜŞÜNÜYÜMÜZ, OKURLARIMIZDAN GELEN BİR DİZİ YAZIYI YER DARLIĞINDAN DOLAYI YAYINLAYAMADIK. OKUYUCULARIMIZDAN ÖZÜR DİLER, YAZI GÖNDEREN OKUYUCULARIMIZA TEŞEKKÜR EDERİZ.

www.partizanarsiv.net

PROVAKATÖRLÜK ÜZERİNE

Bilindiği gibi HK, kendisi dışındaki-lere "provokatör" ismini takmakta oldukça "gelişmiştir". Bunlar İspanya'da yapılan Üçüncü Enternasyonal Gençlik kampı sırasında ve sonrasında bir dizi komünist ve devrimci teşkilatla birlikte ATİF ve ATÖF e de "provokatör" suçlamasını getirmişti. Biz çeşitli bildiriler ve bir açık mektup la bunları iddialarını ispata davet etmiş iddialarını ispat edemedikleri takdirde; iftiracı, yalancı, siyasi sahtekar ilan edeceğimizi belirtmiştik. Bunlar bu konuda hala doğru dürüst bir tavır takınmadı.

"Provokatör" suçlaması devrimci saflar da çok dikkatle kullanılması gereken ağır bir suçlamadır. "Provokatör" devrim saflarına sızmış ve bilinçli olarak bozgunculuk yapan, kıskırtıcılık yapan, hakim sınıfların bilinçli ajanlarına verilen addır. Bu suçlamayı ispatlamadan getirenler aslında; devrimle karşı devrimi birbirine karıştırıp, devrimcileri birbirine saldırtan, devrimci saflarda gerçek provokatörlere karşı uyanıklığı körelten, hakim sınıflara hizmet eden bir tavır içindedirler. HK böyle davranmakta; doğru bulmadığı her eylemi provokasyon; yapana da provokatör ilan etmektedir. Aynı yöntemi Devrimci Yol da; Yavuz Hırsızın ev sahibini bastırması misali bir süre kullanmıştır ve kullanmaktadır. Aynı yöntemi tüm karşı devrimciler TKP-CHP-MHP-TKP-TİP-TSİP, vs.de kullanmaktadır. Biz bu suçlamının devrimci saflarda sorumsuzca kullanılmasına karşı çıktık ve karşı çıkacağız

Nijmegen olayından sonra çıkardığı ilk bildiride ateş eden kişiden "bir kişi" olarak söz ediyordu HK. Sonra tavrı değişti; bu "bir kişi" bir "provokatör" oluverdi. Bu 3-4 gün içinde olan ne idi. "Kişi" nasıl olupta provokatöre dönüşüvermişti. Olan aslında basitti. Herkes kolayca "provokatör" suçlamasını yapıp çıkarıveren, tek olaylardan çıkarak belli devrimci teşkilatlara "provokatör" diyen HK, Nijmegen deki olaydan sonra kötü sıkışmıştı. Çünkü ateş eden kişi HK sempatizanı idi, ve olay yerine HK sempatizanları ile gelmişti. Bu durumda HK nun kendi mantığına göre, kendi kendini "provokatör" ilan etmesi gerekiyordu. Çünkü ortada objektif olarak, sosyal faşistlerin hazırladığı bir provokasyon düşme olayı vardı. HK nun önünde iki yol vardı. Ya olayı devrimci bir tarzda ele alıp; sorumluluğunu üstlenip; ortada bir "provokasyona düşme" olayı olduğunu halka açıklayıp; öz eleştiriyi yapmak. Bu öz eleştiriyi de sağa sola provokatör demenin yanlışlığının öz eleştirisiyle birleştirmek; ya da "kedinin pisliğini örtme" yoluna sapmak; susarak geçiştirmek; olmazsa suç başkalarının üstüne atmak, kendini "temize çıkarmak". HK ikinci yolu seçti. Olayın sorumluluğunu daha önce katar HK sempatizanı olan bir kişi üzerine yaktı. Onu "provokatör" ilan etti. Bu tavır oportunistlere yaraşır bir tavrıdır. HK nun niteliğine uygun bir tavrıdır.

Bütün devrimcileri bu tavrı lanetlemeye çağırıyoruz. MÜCADELE YAZI KURULU

RÜSSELSHEIM

HALKIN KURTULUŞUNUN APO'ULAR MESELESİ İLE İLGİLİ OLARAK ATİF'E ATTIĞI ÇAMUR - LAR ÜZERİNE

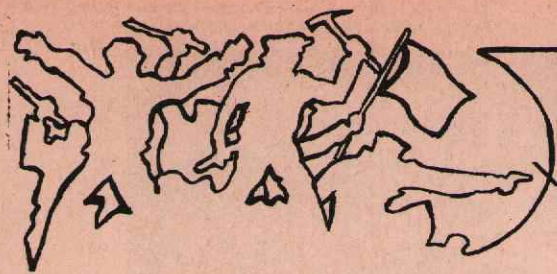
Kendilerine Halkın Kurtuluşu ve Ulu salcı diyen siyasetler arasında karşı devrimci olaylar meydana geldi. Derneğimiz şahsında ATİF'de bu olaylar bahane edilerek, ipe-sapa gelmeyen çamurlar atılmıştır. Bu iftiralarıyla bir sürü devrim sempatizanının kafalarında soru yaratmışlardır.

Olayın gerçek yüzünü, federasyonumuzun yayın organı Mücadele gazetesi aracılığıyla duyurmayı zorunlu gördük.

Kardeşler;

ATİF üyesi derneğimiz önderliğinde, "Yaşlılar toplantısı" adı altında geniş kitlelerin katıldığı bir çok toplantılar yapıldı. Bu toplantılara dışımızda mevcut olan halk kavramı içerisinde gördüğümüz teşkilatlar da katılmaktaydı. Toplantılarımızdaki amaç devrimcilerin birliğini sağlamaktı. En son toplantımız, Eylül ayının sonlarında yapıldı.

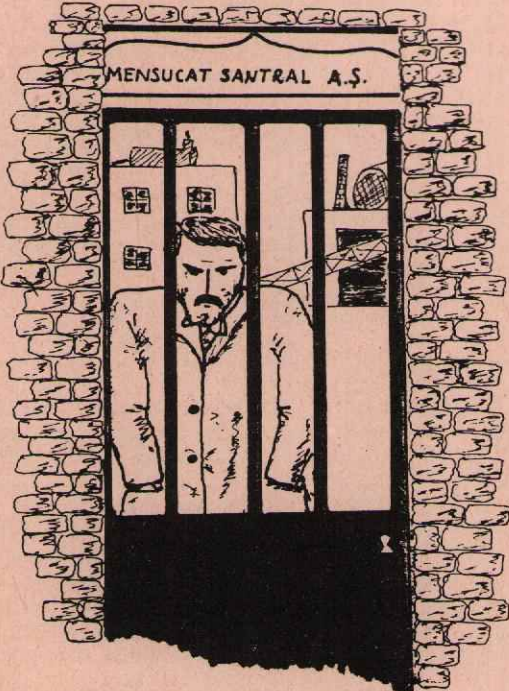
Devamı 9. sayfada

DEVRİMCİ SANAT SAYFASI

DİRENMELİSİN

Mensucat Santral işçilerinin Ekim 1979'daki direnişiyle ilgili hazırlanan duvar gazetesini aşağıda yayınlıyoruz :

DUVARLAR VE DEMİRLER İÇİNDESİN
BELKİ BİRAZ YORGUN GÖZLERİN
BELKİ BİRAZ UYKUSUZ...
FAKAT DİRENMEKTE BEDENİN
DİRENMEKTESİN...!

HATIRLAMAK GÜZEL DEĞİL ACILARI,
GÜZEL DEĞİL DEŞMEK YARAYI;
AMA BİRAZ AKILLYSAN
BİRAZ DA TEDBİRLİ,
YARALARIN DEŞİLMESİ GEREK
YARA ALMADAN
İÇİMİZDEN BİRİLERİ...

DEŞMEK GEREK HAŞİM'İN YARASINI
HANİ ŞU; "KAZA" GEÇİRİP
45 DAKİKADA

10 DAKİKALIK YOLDAN
HASTAHANESİNE YETİŞTİREMEDİĞİMİZ
VE ÖLÜŞÜNÜ SEYRETTİĞİMİZ
DELİKANLIYI...

DEŞMEK GEREK BU YARAYI !
VE SORMALI,
VE SORUŞTURMALIYIZ !
"KAZA" MI DENİR BÖYLE BİR ÖLÜME
YOKSA CİNAYET Mİ ?

VE SORMALI,
VE SORUŞTURMALIYIZ !
"PATRONUN BİR AYLIK KAZANCI İLE
KAÇ AMBULANS ALINIR ?" DİYE.

DUVARLAR VE DEMİRLER İÇİNDESİN
BELKİ BİRAZ YORGUN GÖZLERİN
BELKİ BİRAZ UYKUSUZ...
FAKAT DİRENMEKTE BEDENİN
DİRENMEKTESİN...!

DEDİLER Kİ: "BİZ ALACAĞIZ HAKLARINIZI."
DEDİLER Kİ: "BİZİ SEÇİN SENDİKANIZIN
BAŞINA."

DEDİLER Kİ: "BİZ SİZİN DOSTUNUZUZ !"
VE BİR EKİM GÜNÜ
VARDIYA BÜTİMİNDE
İŞÇİLER SENDİKAYA YÜRÜYÜNCE
DEDİLER Kİ: "ALO POLİS !"
İŞÇİLER GELİYORLAR.
ANLAŞILDI !
ARTIK KANMAYACAKLAR..."

VE KAÇTILAR...
TASI TARAĞI TOPLAYIP KAYBOLDULAR.
GELDİ İŞÇİLER AKIN AKIN...
GELDİ İŞÇİLER HESAP SORMAYA !

AMA, HESAP DEDIĞİNİ VERMEK
YÜREK İŞİDİR,
CESARET İŞİDİR,
NAMUS İŞİDİR !
VE ONLARIN YÜREKLERİ,
ONLARIN CESARETLERİ,
ONLARIN NAMUSLARI ;

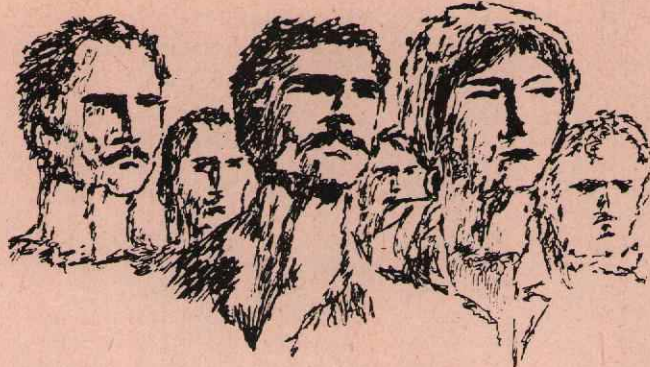
POLİSİN COPUNDA
JANDARMANIN SÜNGÜSÜNDEDİR !

DUVARLAR VE DEMİRLER
İÇİNDESİN.
BELKİ BİR SÜNGÜ YARASI
VAR GÖVDENDE ,
BELKİ BİR COP İZİ...
GÖZLERİN ÖNÜNDE
GEÇMEKTE BELKİ ;
ARKADAŞLARININ YERLERDE
SÜRÜKLENİŞİ
VE SÜNGÜLENEN HAMİLE İŞÇİ...

BİRAZ YORGUN BELKİ GÖZLERİN,
BİRAZ DA UYKUSUZ ;
AMA ŞİMDİ NÖBETTE
FABRİKANIN İÇİNDESİN !

VE BELKİ ;
BİR BAŞKA HAŞİM'İ YAŞATMAK
VEYA HAKLARINI
KAZANMAK İÇİN

DİRENMEK GEREK
BİLİYORSUN,
DİRENMELİSİN...!

CLARA ZETKİN: "LENİN ÜZERİNE ANILARIM"

Rusya proletaryası ve tüm dünya işçi sınıfının büyük önderi V.I.Lenin'in sanat üzerine görüşlerini yansıtan bir konuşmasını aşağıda yayınlıyoruz. Bu bölüm, Clara Zetkin'in "Lenin üzerine anıları" adlı yazısından alınmıştır. (Lenin, 'Sanat ve Edebiyat', 2. Basım, s.276)

" Lenin hepken konuşmaya katıldı: "Lenin güçlerin uyanması ve bu güçlerin Sovyet Rusya'da yeni bir sanat ve yeni bir kültür yaratmak amacıyla çalışması güzel bir şey dedi , çok güzel bir şey. Bu güçlerin çoşkun gelişimi akla yatkın ve yararlıdır. Çağlar boyunca yitirdiğimiz zamanı gidermeliyiz ve bunu bütün yüreğimizle istiyoruz. Alabildiğince kargaşalık, çoşku bir biçimde yeni sloganların aranması, bugün bazı sanat ve fikir akımlarının "bu akımların lanetli söylenmesi" bütün bunlar kaçınılmaz gelişmeler. "

" Ancak, biz toplumcuların kollarımızı

kavuşturup bu kargaşalığın dilediğince gelişmesini izlemesi beklenmemeli. Biz bu süreci belirli bir yöntem çerçevesinde yönetmeli ve sonuçlarına biçim vermeliyiz. Oysa bu düzeyden uzağız, çok uzağız. Bence bizim de Doktor Karlstadt'larımız var. Biz "put kırmakta" çok fazla ileri gittik. Güzel olan "eskimiş" bile olsa korunmalı ve örnek alınmalı. Sadece eskimiş olduğu mantığından kalkarak, gerçekten güzel olana neden sırt çevirmeli ve neden onu harekete noktası olarak almamalı? Yeni olanı sadece "yeni" olduğu için neden bir tanrı gibi kabullenmeli? Ne saçmalık ! Burada büyük bir ikiyüzlülük ve doğal olarak, Batı Avrupa'da egemen sanat akımına karşı duyulan bilinçsizce saygı var. Bizler iyi devrimcileriz, ancak, neden bilmem, kendimizi "uygar kültürle" bizim de boy ölçüşebileceğimizi tanıtmak zorunda sayıyoruz. Ben işe "barbar" olduğumu söyleme yürekliliğini gösteriyorum. Expresyonizm, fütürizm, kübizim ve diğer "izm"leri sanatçı dehasının en yüksek anlatımları

Efendiler

Bir zamanlar köleydim,
efendisine hizmet eden ve susan
Ve karşılığında hiçbir şey olmayan
Yoldaşlarım vardı yalnızca
benim gibi, aynı sınıftan
Sonra
Serf oldum
Yani köylü, başkasının toprağında çalışan
Canım vardı, şimdi benim olan
ve birazcıkta toprağım
Gene vardı yoldaşlarım,
benim gibi yoksul olan
Efendimde vardı tabii,
Efendimiz hiç olur mu ?
Çok çalışırdım, gece, gündüz, yıl boyu
Başka şeyim yoktu haşa,
ezilmişliğim, horlanmışlığımdan başka
Sonra
Çıktı ortaya birileri
dediler: "eşitlik, kardeşlik ve demokrasi"
İyi, hoş sözler dedim,
bu güne kadar duymadığım
Yoldaşlarımda öyle
Bir olduk, birlik olduk onlarla,
yani eşitlik, kardeşlik diyenlerle
"Ne ezilen, ne de ezen"de diyorlardı
Ve gün geldi,
Ezen, ezilenin olmayacağı bir şey için
kavgaya tutuştuk efendilerle
Sonra
"Tamam" dedi efendiler; "kazandınız"
"YETER"
"sıra bizde" yordu yol arkadaşlarımız,
"yeter sizin devranınız"
Sıra yol arkadaşlarındaydı
ve artık
yeni şeyin efendisi onlardı
BİZ Mİ?
Şey oldu, işçi
Yani proleter
İşgücümüz vardı şimdi yapan,
ve kolumuzda zincirler
Ve yine çalışıyorduk hâla
ürettiklerimize sahip olmadan
makinelere arasında
Ve kırılıyorduk,
kırılıyorduk düşmanları durmadan
Makinelerdi düşmanımız, bizi ezen aç koyan
Sonra bir ses;
"DURUN"
"DÜŞMAN DEĞİL MAKİNELER"
"DÜŞMANIMIZ EFENDİLER"

rı olarak değerlendiremiyorum. Bu tür eserlerden anlamıyorum. Bana hiç bir çoşku vermiyorlar. "

Çoşkun bir sanatçı ruhunu, bir burnu nedensiz bir takım üçgenlerle anlatmak zorunlu lugunda olduğunu ve eşitli halindeki devrimci bir eğilimin çeşitli organların yumulu bütünü olan bir insan vücudunu nereden iki tahta ayak üzerine oturtulmuş, e-line beş dişli irak çatal bulunan şekil-siz bir çuval olarak yansıtmak zorunluğunu duyduğunu bir türlü anlayamadığımı vurgulamaktan alamadım kendimi. Lenin memnunlukla güldü:

" Evet, sevgili Clara, yapılacak hiçbir şey yok. İkimiz de eski insanlarız. Devrimde genç kalmak ve ön saflarda yer almak yetiyor bize. Yeni sanatın önünde ilerlemek olasılı değil bizim için, hep geride kalıyoruz. "

" Ancak, diye devam etti Lenin, bizim sanat hakkındaki düşüncelerimiz pek önemli değildir. Sanatın milyonlarca insan arasından bir kaç yüz ya da bir kaç bin kişiye neler getirdiği de büyük önem taşımaz. Sanat halkın malıdır ve çalışan kitlelerin arasında çok derinden kök salmalıdır. Sanat bu kitlelerle anlaşılmalı ve sevilmesi, bu kitlelerin duygularını, düşüncelerini ve istemlerini birleştirmeli, onların kültürel düzeyini yükseltmelidir. Sanat bu kitlelerin içinde bulunan sanatçıları cesaretlendirmeli, geliştirmelidir. İşçi ve köylülerin kara ekmeği bulamadığı bir ortamda bir avuç azınlığa en güzel pastalardan sunmak hiç önemli şey midir? Vurgulamak gereksiz, bu sözleri gerçek anlamında değil, mecazi anlamında söylüyorum: İşçi ve köylülerin hiç bir zaman unutmamalıyız. Biz onları hesabına yönetmesini ve değerlendirmesini öğrenmeliyiz. Sanat ve kültür alanında da geçerlidir söylediklerimiz. "

SENDİKALARDA VE FABRİKALARDA DEVRİMCİ MÜCADELE

YANLIŞ SENDİKAL MÜCADELE ANLAYIŞLARI ÜZERİNE

Kapitalizmin gelişim süreci içinde, sanayiide geliştikçe, işçi sınıfına, toplumun çeşitli kesimlerinden yeni öğeler katıldı. Biz biliyoruz ki, burjuva toplumu karşıt iki sınıfa bölünmüştü. Proleterya ve burjuvazi. Bu iki düşman kamp arasında ki, arasınıflar olarak belirlenen unsurlar, burjuvazi ile rekabet edemiyerek çöküyorlardı. Sermayelerini burjuvaziye bırakarak proleteryanın saflarına katılmak zorunda kalıyorlardı.

Bu unsurlar objektif olarak proleterleşmiş olmalarına rağmen, daha önce mensup oldukları sınıf ve tabakaların görüş ve anlayışlarını işçi sınıfı saflarına taşıdılar. Bu durum kendini sendikalarda ve sendikal mücadele içersinde de açıkça gösterdi.

Burjuvazi işçi sınıfı hareketini ve sendikal hareketi zayıflatmak ve yıkmak amacıyla bir dizi metodlara başvurdu. Sendikalar yasallaşmadan önce zora dayanan yöntemlerini kullanıyorlardı. Sonradan koşullara göre yeni yöntemler uygulamaya başladılar. Daha doğrusu; işçi sınıfının gündün güne gelişen direnişi karşısında yeni yöntemler bulma zorunluluğuna düştü. İşçi sınıfı saflarına katılmış, objektif olarak proleterleşmiş, ama hala, daha önce mensup oldukları sınıf ve tabakaların kendine en sadık unsurlarını yedeğine aldı. Bunların aracılığıyla, işçilerin mücadelesini satın almaya başladı. Sendikal mücadeleyi, burjuvazi kendisinin yönlendirmesini benimsedi. Demagoji ve öne çıkan sendikacıların kimini çıkarlar sağlıyarak yoldan çıkarmaya, kimini de çeşitli düzenbazlıklar ile işçiler arasında tecrit etmeye başladı. Şartlara göre; burjuvazi, bu veya şu yöntemlerden birini veya diğerini uyguladı. Çoğu kez hepsini birden kullandı. Kısacası; burjuvazi yalnızca zora dayanan yöntemlerini kullanmakla kalmadı, sendikaların içerden fethedilmesini gereğini duydu. "Proleterya ile burjuvazi arasındaki sınıf işbirliğinin sendikal hareketin ana görevi olduğu" görüşlerini sendikalar içersinde yaygınlaştırarak, sendikaların önderliğini ele geçirmeye girişti. Böylece sendikal hareket içersinde değişik akımlar ortaya çıktı.

Dünya sendikal hareketinde, özellikle İngiltere, Fransa ve Almanya'da yaygınlık kazanan 3 değişik akım belirdi. Bu akımlar bütün dünya sendikal hareketini etkilediler. Bu akımların her birinin kendilerine özgü çizgileri vardı. Trade-Unionculuk, Anarko-Sendikalizm ve sendikal çöğülcülük olarak belirlenen, dünya sendikal hareketindeki değişik akımları anahatlarıyla tek tek inceleyelim.

TRADE-UNIONİZİM

İşçi sınıfı ve onunla birlikte ilk işçi örgütleri ile önce kapitalist ülkelerde İngiltere'de ortaya çıktı. İngiltere hükümeti 1799 ve 1800 yasalarıyla; işçilerin örgütlenmesini ve ilk grevleri yasakladı. Hükümetin yasağına rağmen tekstil ve maden işçileri gizli ve yarı-gizli örgütler kurdular. Bazı durumlarda ayaklanmalara bile gidildi. İşçilerin büyük baskısı karşısında İngiltere hükümeti geri çekilmek zorunda kaldı. 1824 yılında İngiliz parlamentosu, işçilerin dernek kurma ve örgütlenme hakkını tanımak zorunda kaldı. İşçiler, o zamana dek, yalnızca burjuvaziye verilmiş bir hak olan, serbest dernek kurma hakkını elde ettiler.

İngiltere'de, işçilerin serbest dernek kurmalarını önleyen yasaların kaldırılmasından sonra ilk sendikal örgütler olan Trade-Union'lar ortaya çıktı. Bu birlikler çok geçmeden bütün İngiltere'ye yayıldı. Kalifiye işçileri mesleklerine göre, bazende uzmanlık dallarına göre bir çatı altında toplayan bu birlikler, daha sonra ülke çapında birleştiler. 1868'de Trade-Union'lar Kongresi toplanarak tek

bir merkez kurdular. Bunların amaçları şuydu; "Ücretleri ayarlamak ve bir güç olarak işverenlerle uğraşmak; işverenin kârına göre, ücret oranlarını düzenlemek ellerine fırsat geçtiğinde bunları yükseltmek ve ücretleri her işkolunda ülke çapında aynı düzeyde tutmak". Böylece Birlikler genel olarak kabul edilebilecek bir ücret miktarı üzerinde kapitalistlerle anlaşmaya çalıştılar ve bunu kabul etmeyen işverenler için çalışmayı reddettiler. Daha da ötesi, çıkar sayısını sınırlandırarak işçi talebini canlı ve böylece de ücretleri yüksek tutmayı yeni alınan aletler ve makinelerle sanayicilerin ortaya çıkardıkları dolaylı ücret kesintilerini mümkün olduğu kadar ortadan kaldırmayı ve nihayet işsiz işçilere maliyardımda bulunmayı amaçlıyorlardı." (F.Engels, İngiltere'de Emekçi Sınıfların durumu, s. 329)

İngiltere'de işçi hareketleri ve buna bağlı olarak sendikal hareket, İngiliz proleteryanın alabildiğine sömürülmesi ve birçok sömürge ülkenin insafsızca yağmalanması sonucunda burjuvazinin iktisadi gücünün muazzam bir şekilde büyüdüğü, özel şartlarda gelişmiştir. Büyük kârlar biriktiren burjuvazi böylece, işçi sınıfının önderlerini parayla satın almaya başlayan ilk burjuvazi oldu. Burjuvazi en kalifiye işçiler ile, sendika ve işçi örgütleri "Liderleri" ile birlikte, ülkelerin siyasi organlarını paylaşmaya başladı. Parlamento, mahalli iktidar organlarına vb. katılan geniş işçi sınıfı aristokrasisi tabakasını oluşturdu. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarılarının tohumları olarak işçi sınıfı içersinde çimlendirdiği aristokrasiyi, kendi yedeğine aldı. Bunlar aracılığı ile sendikaları yönlendirmeye başladı. Trade-Union'culuk reformist bir akım haline geldi. Trade-Union'lar proleteryanın burjuvazi ile sınıf işbirliğini, özel mülkiyetin dokunulmazlığını, daha o dönemde ortaya çıkan işçi aristokrasisinin grup çıkarılarını temel alan bir akım olarak gelişti. Trade-Union'lar işçi sınıfının çıkarılarını savunma ve ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının aracı olmayı bir kenara bıraktı. Mücadelelerinin hedefi olarak kapitalist düzeni "mükemmelleştirmeyi" ele aldı. Trade-Union'lar programlarında, kapitalist düzeni mükemmelleştirme amacına uygun olarak, burjuvazi tarafından kabul edilebilir mücadele biçimlerini kabul etti. Bu mücadele biçimleri; patronlar ile görüşme ve anlaşmalar, çeşitli ekonomi, devlet ve patron kuruluşlarına katılma; devlet temsilciliklerinin belirleyici bir rol oynadıkları hakemliklere katılma, vs. Bu mücadele biçimleri Trade-Union'lar için herşey, diğer mücadele biçimleri hiç bir şeydi. Trade-Union'lar işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile siyasi mücadelesi arasında kalın çizgiler çaktı. Sendikal mücadeleyi salt ekonomik mücadele ile sınırladı. Bununla da kalmayarak, işçi sınıfının siyasi partisine karşı takındığı tavır ile; partiyi sendikaların bir yan kolu; sendikaların parlamentodaki sözcüsü olarak ele aldı.

Trade-Union'ist akım, işçi hareketinin kendiliğinden evrimini öngören kendiliğindencilik teorisini temel almaktadır. Trade-Union'lar, "sendikalarda (Birliklerde) hiç bir şekilde siyaset yapılmaz" anlayışını ilkeleştirdiler. "Kendiliğinden işçi hareketi Trade-Union'culuktur" diyen Lenin, "Trade-Union'culuğun işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik köleleştirilmesi" olduğunu açıkça belirtmektedir.

Trade-Union'culuk üzerine edindiğimiz kısa ve öz bilgileri derinleştirerek daha da yakından tanımaya çalışalım.

"Katıksız" burjuva akımı olan Trade-Union'culuğun özü ekonomizmdir. Bu yüzden Trade-Union'culuğu tanımak için ekonomizmin özelliklerini kavramak gerekir. 19. yüzyılın son yıllarında, Rusya'da, Lenin'in önderliğinde sosyal-demokratlar ekonomizme karşı amansız mücadele yürüttüler. Bu mücadele sürecinde, ekonomistlerin tüm özellikleri sergilendi. Ekonomistlerin kıtlıf geçirerek veya açıkça savundukları görüşleri, Lenin, tek tek gün ışığına çıkararak onlara ağır darbeler indirdi. Lenin şunları yazıyordu:

(Ekonomistler tarafından) "Devrimci örgütün güçlendirilmesi ve siyasi faaliyette genişletilmesi yönünde ileri adımlar atma çağrısı yerine, tümüyle sendika mücadelesine geri çekilme çağrısı yapılmıştır. "Hareketin ekonomik temelini siyasi ülküyü hiç bir zaman unutmama çabasıyla gölgelendiği" ve işçi sınıfı hareketinin parolasının "ekonomik koşullar için mücadele" (!) ya da daha da iyisi "işçiler, işçiler içindir" parolası olduğu ilan edildi. Grev fonlarının "hareket için öteki örgütlerden yüz kez daha yararlı olduğu" vb. açıklandı. "İşçilerin kaymağına" değil, "ortalama" işçi yığınlarına ağırlık vermeliyiz"; "siyaset her zaman itaatle ekonomiyi izler". vb. gibi ucuz deyişler! ..." (Lenin, Ne yapmalı, s. 49)

Bundan başka olarak ekonomistler;

"... bir rubleye bir kopek katmanın her türlü sosyalizmden ve siyasetten daha değerli" olduğu ve "gelecek kuşaklar için değil de kendileri ve çocukları için savaşıklarını bilerek savaşmaları" gerektiği (Raboçaya Mysıl, no 1) tezlerini ortaya attılar."

Yukardaki alıntılar ile Rus ekonomistlerinin karakterini belirlemeye çalışan Lenin, onların bu sözlerle, "sosyalizme olan nefretleri içersinde, İngiliz Trade-Union'culuğunu kendi topraklarına taşımak ve işçilere katıksız sendikal mücadeleye (Nur Gewerkschaftler) girişmekte" (Lenin Ne yapmalı, s. 50) olduklarını açıkça sergilemektedir.

Birincisi: Ekonomistler; "ekonomik koşullar için mücadele" ya da "işçiler işçiler içindir" çizgileriyle kendilerine tek mücadele biçimi olarak salt ekonomik mücadeleyi benimsediler. Sosyal demokrat siyasete sırt dönerek, Trade-Union'culukla kolkola girdiler. Mücadelelerinin amaçlarını "bir rubleye bir kopek katma" olarak benimsediler. Sendikaların salt ekonomik mücadele aracı olarak ele aldılar. İşçi sınıfı partisini ise, sendikaların bir ürtünü ve parlamentodaki temsilcileri olarak görüyorlardı. Ekonomistler için, sendikaların görevi salt ekonomik mücadele, işçi partisinin görevi ise salt siyasi mücadele idi. Ve yine onlaragöre ekonomik mücadele ile siyasi mücadele arasında Çin seddi çekilmeliydi. Ama siyasi mücadele ekonomik mücadelenin peşine takılmalıydı.

Ekonomik mücadele ve siyasi mücadele birbirinin tamamlayıcısıdır. Bizler ne ekonomik mücadeleyi ne de siyasi mücadeleyi rededebiliriz, ne de her ikisi arasında settler çekebiliriz. Sorun; ekonomik mücadele ile siyasi mücadelenin birleştirebiliriz? Ekonomistler siyasetten (Trade-Union'cu siyaseti anlamalarına rağmen (ki bunun üzerinde ayrıca duracağız!) ilkin siyasi mücadeleyi bir kenara bırakarak, tüm güçlerini ekonomik mücadeleye adıyorlar. Bununla siyasi mücadele için güç toplama adına yapıyorlar. Ekonomistler, işçilerin ilkin, "işverene ve hükümete karşı iktisadi mücadele ile" güç toplamaları gerektiğini ve ancak bundan sonra sosyal demokratik eyleme geçmeleri gerektiğini savunmaktadırlar!" Ekonomistler sosyal demokratik eylemden ne anlıyorlar? Ne için güç toplamak istiyorlar?

Açıktır ki, Trade-Union'cu siyaset için güç toplamak ve eylemden de Trade-Union'cu eylem için eğitimi anlıyor olmalı. Ama bizim burada tartışmak istediğimiz sorun bu değildir. Esas sorun ekonomik mücadele ile siyasi mücadelenin birbirine nasıl bağlanacağıdır. İşte ekonomistler, "Önce ekonomik mücadele verilmeli ve bu temelde güç toplanmalıdır. Daha sonra da siyasi eyleme geçilmelidir" demektedirler. Sorun bu şekilde çözümlenebilir mi? Hiçte değil Ama ekonomistler burjuva kafalarının gereği soruna böyle yaklaşmaktadır. Bunlar ve bunun gibileri, ekonomik mücadeleyi, salt mücadele biçimi olarak ele aldıkları sürece; işçi sınıfını burjuvazinin etki alanına hapsedmeye mahkumdurlar. Bu kendiliğindencilik önünde diz çökmektir. İşçileri ölümsüz ücret köleliğine mahkum etmektedir.

İkincisi: Kendiliğindencilik sorundur. Ekonomistler, işçilerin kötü ekonomik koşulları protesto eden kendiliğinden gelme hareketlerine güvenmektedirler. Bu biçimde kendiliğindencilğe dayanmak kuyrukçuluktur. Yani önderlik etmek yerine, olayların kuyruğuna takılmaktır. Ekonomistler bundan da öte; "işçi sınıfının kendiliğinden sosyalizme geçilebileceğini" sık sık söylüyorlar. Onlara göre, "sosyalist teori işçi sınıfının sefaletinin nedenlerini başka bir teoriden daha doğru bir biçimde ortaya çıkarmıştır ve bu nedenden ötürü işçiler bunu çok kolaylıkla özümserler. İşçi sınıfı kendiliğinden sosyalizme doğru çekilir." Bu tezin birinci kısmı doğru olmasına rağmen, ikinci kısmı tamamen yanlıştır. İşçi sınıfı hiçte kendiliğinden sosyalizme doğru çekilemez.

Ekonomistler dünyaya iki gözü kapalı bakmaktadır. Burjuvazinin ve ideolojisinin varlığını ve gücünü hiç mi hiç düşünmemektedirler. Kendiliğinden hareket, en az direnme çizgisini izleyen bir harekettir ve burjuva ideolojisinin eğemenliğini pekiştirir. Çünkü burjuva ideolojisi köken bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eskidir, çok daha gelişkindir. Boy ölçülebilecek kadar daha çok yayılma olanaklarına sahiptir. Zaten yaygın olan burjuva ideolojisi, kendisini, işçi sınıfı üzerinde kendiliğindencilikle daha da büyük ölçüde kabul ettirir. Şu halde, her türlü kendiliğindencilik işçi sınıfına değil burjuvaziye hizmet eder. Her türlü kendiliğindencilikle tapınan ekonomistlerde, burjuvaziden bir arpa boyu bile uzak değildir.

İşçi sınıfının devrimci ideolojisi işçi sınıfına; işçi sınıfı devrimcileri tarafından dışardan taşınmak zorundadır. Bu gerçeğin kabulü veya reddi, işçi sınıfı devrimci ile işçi sınıfı adına konuşan sahtekarları birbirinden ayıran temel kistaslardan biridir.

Üçüncüsü: Kendiliğindencilikle tapınan ekonomistlerin aydınlara karşı takındıkları tavır sorundur. "İşçi hareketinin katıksız ve yalın" yandaşları olan ekonomistler, proleter mücadele ile en yakın "organik" ilişkiler adına işçi olmayan aydın tabakanın (sosyalist bir aydın tabakanın bile) karşısına çıkarak, Trade-Union'cu tezlerle sığındılar. Oldukça ilginç görünüme büründüler. Buradan çıkarak işçi sınıfı liderlerine karşı çıktılar. Ekonomistlerin yayın organlarından biri olan Raboçaya Mysil'in bir yazısını yeniden yayınlama ihtiyacını duyan bir ekonomist şöyle diyordu: "..... işçi hareketinin canlılığı, işçilerin sonunda, kendi yazgılarını liderlerinin ellerinden koparıp kendi ellerine aldıkları olgusundan ibareti gemektir." (V.İ "Listok", Rabotnika no 9 - 10, s. 47)

Bu katıksız ekonomistler; eğer işçiler yalnızca "kendi yazgılarını liderlerinin ellerinden kurtarırlarsa", kendisi için bağımsız bir ideolojiyi geliştirebileceğini ve hatta geliştireceğini düşünmektedirler. Ama bu derin bir yanılgıdır. Nitekim Lenin, bunun bir yanılgı olduğunu açıklarken Karl Kautsky'nin Avusturya Sosyal-Demokrat Partisinin yeni program taslağı ile ilgili açıklamasının doğruluğunu belirtmektedir.

".....Gerçekten de, modern iktisat bilimi, diyelim modern teknoloji kadar, sosyalist üretim için bir koşuldur, ve proleterya, ne denli isterse istesin, ne birini ne de ötekini yaratabilir; her ikisinde modern toplumsal süreçten ortaya çıkar. Bilimin taşıyıcısı proleterya değildir, burjuva aydın tabakasıdır (italyanka K. K.'nin): modern sosyalizm, bu tabakanın tek tek üyelerinin zihinlerinden kaynaklanmıştır, ve bunu entelektüel olarak daha gelişmiş olan ve koşullar elverdiği yerlerde modern sosyalizmi proleter sınıf mücadelesine sokan proleterlere iletenler de bunlar olmuştur. Demek oluyor ki, sosyalist bilinç, proleter sınıf mücadelesine dışardan (von aussen Hinein getragenes) verilen bir şeydir, onun içinden kendiliğinden çıkan (urwüchsig) bir şey değildir." (Lenin, Ne Yapmalı s. 53)

Emekçi yığınların hareketi sürecinde, kendi başlarına formüle edecekleri biçimsiz bir ideolojiden söz edilemez. Burjuva ideolojisi ve proleterya ideolojisi olmak üzere iki ideoloji vardır. İnsanlık bir üçüncü ideoloji yaratmamıştır. Ayrıca sınıf karşıtlarıyla bölünmüş bir toplumda, sınıflar üstü bir ideoloji desöz konusu olamaz. İnsanların, burjuva veya proletarya ideolojisi arasında tek seçeneği vardır. İkisi arasında bir orta yol yoktur. Herhangi bir biçimde sosyalist ideolojiyi küçümsemek, ona birazcık olsun yan çizmek, burjuva ideolojisini güçlendirmek anlamına gelir.

Dördüncüsü: Sendikalarda siyaset yapılabileceği veya yapılamayacağı sorundur. Trade-Union'cu siyaset, "sendikalarda hiç bir şekilde siyaset yapılamayacağını" iddia etmekteydiler. Acaba;

- siyasetten anlaşılan nedir ?
- siyaset yapmama, baslıbaşına bir siyaset biçimi değil midir ?

Elbette ekonomistlerin siyasetten anlamadıkları, trade-unionist bir siyasettir. Ama yasakladıkları ise sosyal demokrat (1) siyasettir. Devrimci siyasettir. Onların, "sendikalarda hiç bir şekilde siyaset yapılamaz"dan anlamadıkları, sosyal demokrat siyasetin yasaklandığı her alan, burjuva ideolojisinin, burjuva siyasetinin at koştuğu hipodrom değil midir? İşte ekonomistlerin anlatmak istedikleride budur. Diyorlar ki: Biz devrimci siyaseti yasaklıyoruz. Burjuvazinin işçiler üzerindeki siyasi egemenliğine karşı değiliz. Çünkü bizlerde burjuvaziye dahiliz. Ama bizler, işçilerin daha iyi ekonomik koşullarda sömürülmesini isteyen burjuvalarız!.... Ve bunun içinde mücadele ediyoruz!....

"Siyaset yapmamak" başlı başına bir siyaset biçimidir. Siyazetsizlik adına siyaset yapmaktır. Ama biz bunu bırakalım şimdi, şunu görelim. Ekonomik mücadeleyi savunmak nedir? İşte tam da bu noktada Lenin derki; "İşçilerin ekonomik mücadelesi (ayrılmaz olmakla birlikte) burjuva siyasetiyle, kilise siyasetiyle çoğu kez ilişkilidir." (Lenin, Ne yapmalı s. 57)

1973 Köln Ford grevi.

Bu soruna bağlı olan bir başka konuda, bazı ekonomistlerin görüşlerine kıllıf geçirerek savundukları şu sorundur. "İşçilerin ekonomik mücadelesinin kendisine siyasi bir nitelik kazandırmak." Ekonomistler ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar, ekonomik mücadelenin siyasi bir niteliğe bürünmesi onların elinde değildir. Ekonomik mücadele çoğu kez kendiliğinden siyasi bir niteliğe bürünür. Hem de aydın tabakanın müdahalesi olmadan, sınıf bilinçli sosyal demokratların müdahalesi olmadan. Ama sosyal-demokratların görevi, ekonomik bir temel üzerindeki sosyal ajitasyonla sona ermez. Onların görevi, Trade-Union'cu siyaseti sosyal demokrat siyasi mücadeleye çevirmektir. Ekonomik mücadelenin işçilerin kafasına yerleştirdiği siyasi bilinç kıvılcıklarından yararlanarak, işçileri sosyal demokrat siyasi bilinç düzeyine yükseltmektir. "Ekonomik mücadelenin kendisine siyasi bir nitelik kazandırmak" istemi, siyasi eylem alanında kendiliğindenliğe boyun eğmeyi en açık biçimde ifade eder. Bu konuda: "kendini (sosyal demokrasi Y.N.) ekonomik mücadelenin hatırı için siyasi görevini dar sınırlara hapsedmez" diyordu Lenin.

Yazının başlarında, Trade-Union'culuğun reformist bir akım haline geldiğini söylemiştik. Bu doğrudur. Reformizm, ekonomistin ikiz kardeşidir. Devrimciler, ekonomik mücadeleyi reddetmedikleri gibi, reformlar uğruna mücadeleye redetmezler. "Sosyal-demokratlar, reformlar uğruna mücadeleyi eylemlere katmışlardır. Ama sosyal-demokrasi, "iktisadi" ajitasyonu, sadece hükümetten her türden önlemleri yerine getirmesini istemek için değil, aynı zamanda (ve esas olarak) hükümetin bir otokratik hükümet olmasına son vermesini istemek içinde kullanılır. Üstelik devrimci sosyal-demokrasi, hükümete karşı bu istemini yalnızca iktisadi mücadele temeli üzerine dayandırmaz değil, aynı zamanda, toplumsal ve siyasi yaşamın genel olarak bütün alanlarına dayandırarak ileri sürmeyi görev bilir." (Lenin, Ne Yapmalı s.80/81)

Bu konuda, Trade-Union'cular ile devrimcileri birbirinden ayıran özellik; Trade-Union'cuların reformu her şey görmeleri, sosyal-demokratların her şey reformu, sosyal-demokrasi devrim mücadelesine bağımlı olarak ele aldıklarıdır.

ANARKO-SENDİKALİZM

1870 Paris Komünü büyük bir tarihsel öneme sahiptir. Tarihte ilk kez proleterya burjuvaziden iktidarı alıyor ve kendi diktatörlüğünü kurma yolunda ilk girişimlerde bulunuyordu. Paris Komünü Fransa'da ve Fransa sınırlarının ötesinde işçi ve sendika hareketlerine yeni bir atılım kazandırdı.

1860'dan itibaren Fransa'da, meslekler temelinde mahalli örgütler olarak kurulan Sendikal Odalar veya Sendikalar görüşmeye başladı. 1884'de sendika hakkı parlamento tarafından tanınınca, bu örgütler katılan üyelerin sayısında büyük bir artma oldu. Sendikal Odalardan sonra ortaya çıkan Emek Borsaları başlangıçta Belediye tarafından örgütlenmişlerdi. İşçilere iş bulunması, üyelerine yardım ve kültürel faaliyetlerle ilgileniyorlardı. 1895'de bütün sendikalar birleşmesinden sonra ülke çapında Genel Emek Konfederasyonu (CGT) kuruldu. Bu örgüte bir kaç yıl sonra Fransa Emek Borsaları Ulusal Federasyonu katıldı.

Fransa sanayi gelişmesine rağmen, büyük ölçüde küçük mülkiyet biçimlerini korudu. "1900'de bir patrona ortalama 4 işçi düşüyordu ve on katmeden dokuzunda ondan az işçi çalışıyordu." (H.Dubief, Devrimci Sendikalizm, Paris 1969, s. 7)

Fransa'da ekonomik gelişme hızı diğer gelişmiş kapitalist ülkelere oranla yavaşladı. Birinci Dünya savaşının başlamasına kadar olan ekonomik ve siyasi şartlar Fransız işçi hareketinde anarko-sendika list fikirlerin doğmasını kolaylaştırdı. Özellikle 1906'dan sonra "devrimci sendikalizm" diye adlandırılan bu akımın çıkış nedeni, küçük burjuvaziden kaynaklanan orta tabakanın yıkıma uğramasıdır. Proletaryanın saflarına katılmak zorunda kalan bu tabaka, kendisiyle birlikte küçük burjuva ideolojisini taşımış ve anarko-sendikalizmin gelişmesinin sosyal temelini oluşturmuştur. Bu akım, gelişmesi için elverişli toprak bulmuştur. Çünkü işçiler, sendika yöneticilerinin ve Fransız Sosyalist Partisinin reformcu tutumu karşısında hayal kırıklığına uğramışlardı. Anarko Sendikalizm Fransa'da gösterdiği geniş yayılma yüzünden, bu ülke "Anarko-Sendikalizmin vatanı" olarak çağırılmaya başlandı. Daha sonra anarko-sendikalizm İtalya, İspanya, Portekiz, Arjantin ve Meksika'da gelişme gösterdi. Anarko-Sendikalizm latin dilini kullanan ülkelere özgü bir olgu olarak sayılır.

Genel Emek Konfederasyonunun 1906 yılındaki kongresinde, anarko-sendikalizmin program belgesi ve ideolojik platformunun kabul edilmesiyse Fransa'da hakim duruma geldi. Bu platformda şöyle deniliyordu:

"Sendikalizm eylem yolu olarak grevi önerir ve bugün direnişin merkezi haline gelen sendikaların gelecekte bir üretim ve dağıtım merkezi olacağına inanır. Sendikaların gelecekteki rolünü benimsen." (J.Reynand, Fransa'da Sendikalar, Paris 1963 s. 83)

Platformdan da anlaşılacağı gibi, anarko-sendikalistler, genel grevi işçi sınıfının mücadelesinin en yüksek biçimi olarak görmekteydiler. Genel grev, anarko-sendikalistler için; devrimin en ideal

EKİM DEVRİMİNİN DERSLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

7 Kasım (eski Rus Takvimine göre 25 Ekim) 1979 büyük Ekim Devriminin 62. yıldönümüdür.

Ekim devrimi uluslararası alanda işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının coşkusuyla kutladıkları, derslerinden öğrendikleri büyük bir proleter devrimdir.

Büyük Ekim devrimini anmak, büyük Ekim devrimi derslerini doğru bir şekilde ortaya koymak, ondan öğrenmek ve topluma uygulamak anlamına gelir.

SAVAŞ ÖNCESİ DURUM VE SAVAŞ

1. dünya savaşı öncesinde Rusya, feodalizm bağrında kapitalist ilişkilerin geliştiği ve emperyalist aşamaya vardığı bir durumdaydı. Rusya'da burjuvazi gelecek bir işçi sınıfı devriminden korktuğu için Fransa'da burjuvazinin feodalizmi tasfiye için seçtiği devrimci yolu tutmadı. Tam tersine işçi sınıfına karşı feodallerle ittifak kurdu. Bunun yanı sıra İngiliz ve Fransız emperyalistleri de Rusya'da önemli ölçüde sermaye ihracında bulunmuşlar ve Çarlık Rusyası'nda önemli bir ölçüde etkinlik kurmuşlardı. Çarlık Rusya'da gelişen devrimci hareketlere karşı amansız bir siyaset izliyor ve bu hareketleri katliamlarla bastırıyordu. Aynı zamanda Çarlık Rusya'da yaşayan diğer milliyetler ve milli azınlıklara ağır bir milli baskı uyguluyor, milliyetleri Ruslaştırılmaya çalışıyor ve milliyetleri birbirine karşı kırdırma siyaseti izliyordu.

İşçi sınıfı ve yoksul halk kitlelerinin durumu içler açısıydı. İşsizlik, yoksulluk, açlık ve sefalet içindeydiler. Çeşitli milliyetlerden Rusya halkının işçi sınıfı önderliğinde mücadelesi hızla yükseliyordu. Bu mücadelelerin en ön saflarında Lenin ve Stalin önderliğindeki RSDİP yürüyor ve mücadeleye önderlik etmeye çalışıyordu.

19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlangıcında, kapitalizm en yüksek aşamaya ulaşmış, tekeller kapitalist yaşamda egemen duruma geldiler. Tekellerin kapitalist yaşamda egemen olması üretimi yoğunlaştırdı. Kapitalistlere yeni pazarlar, sömürgeler, sermaye ihrac alanları ve hammadde kaynakları gerekiyordu. Oysa dünya kapitalist devletler tarafından daha 19. yüzyılın sonlarında bölülmüştü. Bu durum, emperyalist sistemin bir iktisadi buhranına yol açıyordu. Emperyalistler, birbirlerinin pazarlarını ele geçirebilmek için dalaşmaya, dünyanın yeniden paylaşılmasını talep etmeye başladılar, ve hızla savaş hazırlıklarına giriştiler. İki emperyalist ittifak ortaya çıktı. Bir yanda, İngiltere, Fransa ve Rusya ittifakı; diğer yanda, Almanya, Avusturya, Macaristan ve İtalya ittifakı. Osmanlı imparatorluğu ve Bulgaristan başını Alman emperyalistlerinin çektiği ittifakta yerini aldı. 1914 de savaşın patlak vermesinden hemen sonra İtalya, İngiltere, Fransa, Rusya ittifakının saflarına geçti.

SAVAŞ VE İKİNCİ ENTERNASYONAL

1912 Bessel'de, toplanan II. Enternasyonal Kongresinde, savaş ve barış konusu görüşülmüş, ve bu konuda bir karar tasarısı çıkartılmıştı. Bu karar tasarısında şu tavır takınılmaktaydı.

- Çıkacak olan bu savaş kapitalistlerin kârlarını artırabilmek için çıkartacakları bir savaştır.
- Dünya işçi sınıfı kapitalistlerin kârlarını artırabilmek için birbirlerini vurmayı cinayet olarak görmektedir.
- Eğer kapitalistler bir savaş çıkartmaya cüret ederlerse görevimiz onlara haddini bildirmek olmalıdır.

Fakat savaş patlak verdiğinde, kararı uygulamaya zamanı geldiğinde, bu karar II. Enternasyonal liderleri tarafından unutuldu, çekmeceye itildi.

Oysa Rusya'da RSDİP'nin başını çektiği enternasyonalistler, içinde bulunulan savaşta işçi sınıfının görevinin her ülkede silahı kendi emperyalist burjuvazisi

ne çevirmesi gerektiğini savundular. Bolşevikler daha savaşın başlangıcından itibaren savaşın emperyalist gerici karakterini teşhir ediyorlar, görevlerinin ise, savaşta iç savaşa çevirmek olduğunu kavıyorlar ve bu uğurda faaliyet gösteriyorlardı.

SAVAŞ ESNASINDA RUSYA 'DA DURUM

VE ŞUBAT DEVRİMİ

Kendi durumunu düzeltmek, yeni pazarlar elde etmek amacıyla savaşa giren Rus burjuvazisi milyonlarca halkı kendi emellerine alet ediyor, emekçileri birbirlerine kır dırtıyordu. Sanayii bakımından diğer kapitalist devletlerden daha geri olan Çarlık Rusyası'nda, savaşın başlamasıyla halkın açlık ve sefaleti daha da arttı. Diğer taraftan burjuvazi ve toprak ağaları savaştan büyük servetler elde ediyorlardı. Bu arada Rusya'nın ekonomik yapısı gittikçe yıpranıyordu. 14 milyon insan üretimden kopararak askere alınmıştı. İşgücü eksikliği, ekilen alanların azalmasına sebep oluyordu. İşçilerin ve köylülerin her geçen gün artan sefaleti, onların Çarlık hükümetine olan nefretini, öfkelerini büyütüyordu.

Çarlık ordusunun durmadan yenilgiye uğraması, Rus emperyalist burjuvazisinin hoşuna gitmiyordu. Burjuvazi, Çar'ın kendi durumunu kurtarmak için Alman'larla barış yapacağından korkmaktaydı. Bu durumda bir dizi plânlar yapmaya başladı. Amacı, Çar II. Nikolay'ı devirip kendisiyle çok sıkı bağları olan Mihail Romanov u başa geçirerek savaşın devamını sağlamak ve halkın gittikçe yükselen mücadelesini, yaklaşan devrimi böyle bir darbeyle önlemektir. Burjuvazi böyle düşünürken, halk yiyecek kıtlığının, işsizliğin son raddeye geldiği 1917 Ocak'ında yer yer ayaklanmaya, grev yapmaya başladı. Grevleri başka grevler izledi. Grevler kısa zamanda bütün ülkeyi sardı. Grevleri kitle gösterileri izledi. Çarlık bu gelişen hareketleri katliamlarla bastırmak istiyordu. Fakat her şey nafileydi. Ok yaydan çıkmıştı. Şubat 1917 de bu ayaklanmalar devrime dönüştü. Çarlık yıkıldı. Şubat devrimiyle Çarlığın yıkılmasından sonra Rusya'da ikili bir iktidar ortaya çıktı. Bir yanda burjuvazinin geçici hükümeti, diğer yanda işçi, köylü, asker Sovyetleri. Sovyetler daha devrimin ilk günlerinde ortaya çıktılar. Bir çok Bolşevik önderin sürgünde olmasından, diğer Bolşevik önderlerin de devrim mücadelesine aktif olarak katılmasından faydalanan uzlaşıcı küçük burjuva partileri, menşevikler ve sosyalist devrimciler Sovyetlerde hakimiyetlerini kurdular. Ve bunlar emperyalist burjuvaziyle uzlaşarak burjuvazinin geçici hükümetini meşrulaştırdılar. Böylece kitleyi kapsayan gerçek iktidar organları olabilecek Sovyetlerin yerine kitleden yoksun burjuvazinin geçici hükümeti iktidar organı oldu.

EKİM DEVRİMİ

Geçici hükümet halkın taleplerine çözüm getirmedi. Halbuki halk yığınları ayaklanırken şu taleplerle ayaklanmıştı; özgürlük, barış, ekmek, toprak. Dolayısıyla burjuvazinin geçici hükümeti kısa zamanda tecrit oldu. İktidarının yıkılacağına anlayan burjuvazi 6 Mayıs da Menşevik ve Sosyalist devrimcilerden oluşan bir hükümet kurdu. Menşevik ve Sosyalist Devrimcilerden kurulu olan bu hükümet devrimci lafazanlıklar etmesine rağmen, emperyalist burjuvazinin uydusu, gönüllü uşağı olmaktan öteye gitmedi.

Menşevik ve Sosyalist Devrimciler 18 Haziran da büyük bir kitle gösterisi tertip etmeye karar verdiler. 18 Haziran da gösterinin yapıldığı Petrograd (şimdi Leningrad) alanında kitleler arasında bolşevik sloganlar hakim oldu. Bu gösteriden bir müddet sonra burjuvazi halk kitlelerine karşı açık bir beyaz teröre girişti. Artık devrimin barışçıl gelişme imkanı ortadan kalkmıştı. Bolşevikler iktidar

Sovyetlere!" sloganını atmaya devam ettiriler, fakat bu slogana bir silahlı ayaklanma anlayışıyla atıyorlardı.

Temmuz ayı başlarında Çarlığın ünlü generallerinden Kornilov ordusuyla Petrograd üzerine yürüdü. Kornilov darbesi esas olarak Bolşeviklere karşı yöneliyordu. Toprak ağaları, emperyalist burjuvazi tarafından tertiplenmişti. Daha sonraları darbenin kendilerine de yöneldiğini gören Menşevik ve Sosyalist devrimci liderler, bu darbeye karşı tavır almak zorunda kaldılar. Kornilov'un Petrograd'a saldırısı Bolşeviklerin önderliğinde kitlelerin aktif direnişiyle başarısızlığa uğratıldı.

Bolşevikler, 1917 Ekim inde ayaklanma kararı aldılar ve ayaklanma 25 Ekim (7 Kasım) tarihinde başladı. Aynı zamanda Sovyetler 2. Kongresini toplandı. Bu kongrede Bolşevikler, Sovyetlerde çoğunluğu sağladılar. Ayaklanma 25 Ekim 26 Ekime bağlayan gece başarıya ulaştı. Tarihe Büyük Ekim Devrimi olarak geçen devrim gerçekleşmişti.

EKİM DEVRİMİNİN KAZANIMLARI

Dünya tarihi devrimlerle dolu bir tarihtir. Fransa'da 1871'de burjuvazinin baskı ve sömürüsüne karşı ayaklanan işçi sınıfının başarısızlığa uğrayan Paris Komünü tecrübesinden sonra, Rusya'da gerçekleşen Büyük Sosyalist Ekim Devriminin dünya işçi sınıfının mücadelesine katkıları çok önemlidir.

Büyük Ekim Devrimi sömürüyü ortadan kaldırmaya yönelik bir devrimdir.

- Ekim Devriminin ilk dikkatini çeken yanı, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, kapitalist ülkelerden birinde proletaryayı iktidara getirmiş olması ve kapitalist ülkelerde proleter devrimleri dönemini başlatmasıdır.

- Ekim Devrimi, emperyalizmi sadece metropollerde sarsmadı, aynı zamanda, sömürge ve yarı sömürgelerde de egemenliğini sarsarak emperyalizme darbe vurdu. Rusya'da kapitalistlerin ve toprak ağalarının iktidarını yıkarak Rusya'nın ezilen halklarını milli zulümden ve baskıdan kurtardı. Böylece Büyük Ekim Devrimi sömürge ve yarı sömürgelerde proletarya önderliğinde devrimler çağını açtı.

- Büyük Ekim Devrimi bir ülkede emperyalizmin egemenliğini yıkarak dünya proletaryasının devrimci bir üssünü ve merkezini yarattı.

- Büyük Ekim Devrimi, yalnızca ekonomik ve toplumsal ilişkilerde devrim olarak kalmadı. O, işçi sınıfının ideolojisinde, kafalarda da devrim oldu. Büyük Ekim Devrimi, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olan Leninizm-in teori ve taktikleriyle gerçekleşti. Bu, dünya çapında, devrimci proleter düşüncenin, her türlü burjuva, oportunist düşünceye karşı zaferinin bir ifadesidir.

EKİM DEVRİMİNİN ÖĞRETİLERİ ÖLÜMSÜZDÜR !

B. AYHAN

IMPRESSUM: V. i. S. D. P. E. YURDAKAN
1. Berlin 36, Postfach 360171
Banka Hesap Nr: DEUTSCHE BANK
BERLİN
Zweigstelle 94 Konto Nr. 675 9950
Bankleitzahl 100 70000
Yazışma Adresi: 1. Berlin 36
Postfach 360171
Druck: CONTRAST Haup Str. 159
1. Berlin 62

ATIF TAKVİMİ
ÇIKTI ATIF DERNEKLERİNDEN VE YAZIŞMA ADRESİNDEN İSTEBİNİZ

Ağustos ayında, İspanya'da düzenlen - nen 3. Enternasyonal Gençlik Festivali - ne katılmak isteyen federasyonumuz ATİF ve bir dizi devrimci teşkilat "ajan-Pro vakatör" olarak suçlanarak bu festivale alınmamıştı. Bu suçlamayı getirenlerin biri de HK idi. Devrimcilerin birliğini konu alan Yaşlılar toplantısında, HK ya federasyonumuz hakkında getirilen ajan provokator suçlamasını ispatlamaya ya da özeleştiri yapmaya davet ettik. "Ajan -provokator" bir teşkilatla, kendisine "devrimci"yim deyen bir teşkilatın, devrimcilerin birliği konusunda tartışa cak bir meseleli olamayacağını kendile - rine söyledik.

İlk önce HK divana itiraz etti ve di vanın tarafsız olmasını istedi. HK nun böyle bir isteği haksızdı. Zira toplan - tıyı düzenleyen derneğimizdir. Divanın - da derneğimiz tarafından yönetilmesi ta bi hakkımızdır. HK nun bu konuda ısrar etmesi üzerine, iki yaşlı işçi divana ge tirildi. Divan konusunda itirazları dur du. HK toplantıya katılan bir kaç ulu - saçının olduğunu, ulusalcıların (onla - rın deyimiyle Apocu) toplantıyı terket - medikleri halde kendilerinin toplantıyı terk edeceklerini söylediler. (Daha önce yaptığımız toplantılarda ulusalcılara sempati duyan kişiler vardı.)

HK nun bu teklifine karşı bizlerin cevabı şu oldu: "Bu toplantıyı düzenle - yen bizleriz, toplantıya kimlerin katılı p katılmayacağını biz tesbit ederiz. Sizlerin karşı devrimci görüşünüz ulu - salcılarla bizler, halen halk saflarında görüyoruz." dedik. Toplantıyı terk etmek için çeşitli bahaneler arayan HK bunu bahane ederek toplantıyı terketti. Biz de toplantıyı sürdürdük.

Toplantıdan bir kaç gün sonra HK bir bildiri çıkardı. Kendisini haklı kılmak için, kendisi dışındaki tüm siyasetleri tekkecilikle ve ulusalcıları da MİT - Kontr gerillanın bir yan kuruluşu olan faşist bir teşkilat olarak değerlendirdi. Çıkardıkları bu bildiriye, Rüssel - heim'de değil, özellikle dış şehirlerde dağıttılar. Çünkü toplantıya katılan 200 ü aşkın kişi HK nun tavrını gözle - riyle görmüştü.

Bu bildiri, baştan sona kadar bir pro vokasyon bildirisiydi. Ulusalcılar da sınıf yapıları sonucu provokasyona gel - diler. Hafta sonu, Pazar günü çevre şe - hirlerden topladıkları 15-20 sempatiizan la HK sempatiizanlarına saldırıya geldi ler. Pazar günü, sinemada gazete satma - ya gittiğimizde gördük. Ulusalcıların bu hareketini tepki ile karşıladık. Gi - rişilen böyle bir eylemin karşı devrim -

ci olduğunu kendilerine saatlerce an - lattık. Tüm çabalarımıza rağmen ikna edemedik. Böyle bir eylemin genel dev - rimci harekete zarar vereceği bilincin - den hareket ederek, kendilerine karşı tavrı takınacağımızı söyledik.

Daha sonra olaylar şöyle gelişiyor: Ulusalcılardan bir kaç kişi, şehirde HK sempatiizanlarını bulamayınca, HK nun derneğine giderek dernekte bulunan 3 kişiyi dövüyorlar. Daha sonra bir kaç kişilik guruplar halinde, şehirde karşı laştıkları HK sempatiizanlarını dövmeye çalışıyorlar. Onların bu tavrı binlerce işçi tarafından nefretle kınandı.

Bu olaylardan sonra, ertesi hafta HK çevre şehirlerden topladığı 50-60 kişi - lik bir gurupla, ulusalcıları dövmek iç - çin şehirde aradılar. HK nun bu tutumu işçileri onlardan nefret ettirdi. Ama bunlar "devrimci" tanındığı için, "devrimciler böyledir" düzmesini de yaydı. Açıkta açığa meydan kavgası için gelmiş HK cuları a avlanamamış avcı mi sali üzülerek yuvalarına döndüler.

Bu durumla ilgili olarak bir bildiri çıkarak, geniş kitlenin katıldığı bir konferans verdik. Gerek ulusalcıların HK na, gerekse HK nun ulusalcılara kar - şı tavırlarının karşı devrimci olduğunu dile getirerek, tüm kitlenin bizimle birlikte bunlara karşı tavrı takınması - nı istedik. Bizim bu devrimci tavrımız tüm kitlenin desteğini kazandı.

Olaylardan sonra durum ne oldu ?

Bu karşı devrimci olay, devrimci çalışmalarımıza büyük darbe vurdu. Kit - lelerin devrime olan güvenlerini sarstı HK çıkarmış oldukları bildiriyle olayı çarpıtarak anlatmaya çalıştı. Bildi - rileri bilinçli olarak şehrimizde değil, diğer şehirlerde dağıttı. Çıkardıkları bildiriler, şehrimizde kitlenin nefreti ni üzerine çekti. Bunlar bugün yokolma - ya doğru gidiyorlar. İşte bunun acısı - dır ki; bizlere çamur atıyorlar.

HK nun "kitleler bizimle beraber" de - diği doğru mudur? Onlarla beraber olan B.Alman polisidir. Ulusalcılardan bir çoğunun ismini polise vererek, polise evleri didik didik arattırmışlardır. O, gücünü kitlelerden değil, B.Alman poli - sinden almıştır.

Hiç bir iftira ve yalan doğruları çarpıtamaz. Bizi bu karşı devrimci ola - ya ortak ettirmeye çalışanlar yalancı ve iftiracı olarak kalacaklardır. Şeh - rimizdeki Türkiyeli işçiler, tüm bu o - layların şahididir.

Rüsselheim Türkiyeli İşçiler Derneği

MANNHEIM

23/25 Kasım da yapılan HDF (Halkçı Devrimciler Federasyonu) 3. Kurultayı bir kez daha bu federasyonun CHP nin bir uzantısı olarak, halk düşmanı yüzü - nü gösterdi. Federasyonun üyelerinden o lan, yönetiminde devrimcilerin bulundu - ğu Mannheim HİYB (Halkçı İlerici Yurtse verler Birliği) Genel Kurula alınmadılar. Gerekçe olarak kendilerine Temsil - ciler Kurulunun GK dan bir gün önce yap tığı toplantıda, HİYB i üyelikten atma kararı alındığı söylendi. HİYB delegele ri bunun üzerine tüzüksel haklarını kul lanarak GK ya itirazda bulunmak için 3 kez önerge verdiler. Bu önergeler okun - madı.

GK un ikinci günü ise HİYB üyeleri, GK salonuna dinleyici olarak bile sokul madılar. Çünkü HDF yöneticileri karşı devrimci yüzlerinin teşhirinden korku - yomlardı.

HİYB, GK a alınmamasını protesto et - mek için aşağıdaki bildiriye dağıttılar:

İŞÇİLER, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR,

Bugün 24/25 Kasım tarihinde HDF 3.Ku rultayı toplanmış bulunuyor. "Demokra - tik Sol, Halkçı Devrimci" pozuna bürü - nen HDF yöneticilerinin, bu kurultayda yüzleri bir kez daha açığa çıkmıştır. Ülkemizde, B.Avrupa ve B.Alman emperyalizminin uşağı, komprador patron-ağala - rın siyasi temsilcisi CHP nin Avrupa'da ki uzantısı olan HDF yöneticileri kendi lerinden olmayan yurtsever, demokrat ör güt ve kişilere saldırarak hakim sınıf - ların kendilerine verdiği görevi yerine getirmeye çalışmışlardır.

ARKADAŞLAR,

Halkçı İlerici Yurtseverler Birliği Mannheim (HİYB) ve çevresinde Türkiyeli yurtsever işçileri bağrında toplayarak onların ekonomik, demokratik haklarını savunmaktadır. Aynı zamanda Türkiye'de sömürü ve baskı düzenine karşı sını fı önderliğinde gelişen halk demokra -

sisi ve bağımsızlık mücadelesinin yanın da yer almıştır.

Bu mücadelesinde emperyalizme, sos - yal emperyalizme ve onların uşakları ha kim sınıfların siyasi temsilcisi faşist sosyal faşist parti ve teşkilatlara kar şı tutarlı bir mücadele vermiştir.

HİYB in bu haklı mücadelesi HDF nin gerici yöneticilerini küplere bindirmiş tir. HDF yöneticileri HİYB in bu tutar - lı tavrı karşısında telaşa kapılarak HİYB'i, HDF den ihraç etmede bulmuşlar - dır.

İŞÇİ ARKADAŞLAR, DEVRİMCİ, DEMOKRAT DE -

LEGBELER;

HDF yöneticilerinin bu gerici anti - demokratik tavrını teşhir edelim. HDF yöneticilerinin ve özellikle de B.Alman emperyalizminin savunucuları oldukları - nı açığa çıkararak, yüzlerindeki sahte "halkçı devrimci" maskesini bir kez da - ha düşürelim. Kurtuluşumuzun HDF yöne - ticilerinin saptırmaya çalıştıkları gi - bi, B.Alman emperyalizminin uşağı ve si - yasi temsilcisi CHP nin kayruğuna takıl makla değil, işçi sınıfının önderliğin - de gelişecek olan Demokratik halk devri niyle gerçekleşeceğini bilincinde ola - rak, ülkemizde gelişen halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini destekleye - lim.

HALKÇI İLERİCİ YURTSEVERLER BİRLİĞİ

ATİF'İN GREV VE HUKUKİ YARDIM FONUNA BAĞIŞTA BULUNALIM

www.partizanaarsiv.net

KIEL

Değerli İşçi ve Öğrenci Arkadaşlar,

2 Kasım 1979 Cuma günü Hristiyan Sosyal Partisi başkanı F.J.Strauss Kiel'e geldi. Schleswig Holstein İşverenler Birliği - nin davetlisi olarak "İşverenler Günü 79" münasebetiyle Kiel'e gelen Strauss Schlo - ius Kossor salonunda konuşma yaptı.

Schleswig Holstern eyaletinde mevcut çe - şitli fabrikaların sahipleri 800-900 ka - pitalistin katılacağı toplantıda Strauss kapitalistlere onların adamı olduğunu, ka - pitalistlerin emekçileri daha iyi sömür - melerinde, ekonomik krizin yükünü emekçi - lerin sırtına yüklemeye çalıştığını, siyaset - kende kendilerini en iyi kendisinin temsil e - debileceğini ispatlamaya çalıştı. Böylelikle 1980 seçimlerinde başbakanlık için e - fendisi patronların onayını aldı.

Arkadaşlar,

Biz, Strauss'u protesto etmek için KPD - ML'in yan örgütü Kiel'li anti-faşist gu - rubun düzenlediği mitinge ve yürüyüşe gü - cümüz oranında katıldık. Bizler, 31 Eylül - de Kiel'li anti-faşist gurubun temsilci - leriyle bir araya geldik. Yürüyüşte bizle - re Türkçe ve Almanca söz hakkının veril - mesini, propaganda ve ajitasyonumuzun ki - sıtlanmamasının gerekliliğini bildirdiği - mizde, taleplerimizin doğru olduğunu ko - nuşma yazısını Türkçe ve Almanca okuyabi - leceğimizi belirttiler. Fakat ne yazık ki bu baylar diğer eylemlerde olduğu gibi bu eylemde de Türkçe yazısını okutmadılar. Almanca yazı okunurken de "bitmedi mi da - ha?" diye ambargo koyacak kadar anti-de - mokrat tutumlar içine girdiler.

-FAŞİST TÜRKİŞ'İN DOSTU STRAUSS, KIEL'DEN DEFOL!

-KAHROLSUN YABANCILAR KANUNU!

-YABANCI İŞÇİLERE DÜŞMANLIĞA SON!

-KAHROLSUN BATI ALMAN EMPERYALİZMİ!

FAŞİZME ÖLÜM, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

KIEL VE ÇEVRESİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ ÖRGÜTLEME KOMİTESİ

LIBYA

A T İ F' Lİ YOLDAŞLAR,

Bizler, Libya'nın Bingazi kentinde ya - şam ve mücadelesini sürdüren bir grup Türkiyeli işçileriz. Kendi aramızda ille gal bir örgüt olan LİTED çatısı altında toplandık. Çeşitli kuruluş ve dernekler - le dayanışma ihtiyacını duyduk. Yayın or - ganınız Mücadele dergisini okuduk ve se - simizi Almanya'daki işçi yoldaşlarımıza duyurmak istiyoruz. Ayrıca yayın organı - mız olmadığı için Mücadele dergisini de - vamlı okumak, okutturmak istiyoruz.

Libya işkanunları genellikle şeriyata dayalı, bunun yanında bir çok ülkede ge - çerli olan normal işçi hakları olmayan proleterya henüz gelişmemiş ve çeşitli ülkelerin oyunağı durumunda bulunan bir ülke. Libya'daki Türkiyeli işçilerin ko - numlarını sınıflandırırsak şöyledir.

Türkiyeli patronlar tarafından çeşitli yollarla getirilmiş, en ağır koşullarda en düşük ücretlerle çalıştırılan işçiler.

Libya'lı veya arap patronları tarafın - dan Türkiye iş ve işçi bulma kurumu ara - cılığıyla getirilen ve yine en zor koşul - larda çalıştırılan işçiler.

Bu firmalardan çeşitli yollarla ayrıl - mış diğer yabancı firmalarında nisbetten tatmin edici ücretlerle çalışan işçiler.

İşsiz kalan, bu patronlar tarafından işten atılan ve istediği halde Türkiye'ye çikiş yapamayan işçiler.

Almanya'da bulunan patronların işçiler üzerindeki baskılarının bir devamı ve da - ha fazlasını Libya'daki patronlarda sür - dürmektedir. Libya kanunlarında yasak o - lan grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma - nın yasak oluşu mücadelemize ağır darbe indirmektedir. Libya'ya çeşitli heves ve umutlarla gelen işçiler umduğunu bulama - yınca ve bunun yanında ilkel bir davranı - şa maruz kaldıkları için sık sık patronla - ra karşı direnişe geçmekte ve aylarca sü - ren grevlere teşebbüs etmekte. Bunun sonu - cu olarak toptan sınır dışı edilmeler, topluca işten çıkarılmalar yer yer görül - mektedir. Biz tüm bunlar karşısında sonu - na kadar mücadele etmeye kararlı işçile - riz. Biz tüm işçileri haklı mücadelesin - den hiç bir kuvvet alakoyamaz düşüncesin - deyiz. Bütün Libya'daki işçi arkadaşları - mızı birlik ve azimle mücadelemizde daya - nişmeye çağırıyoruz.

- YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI !

- KAHROLSUN EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

Libya'daki Türkiyeli Emekçiler Derneği (LİTED)

TİD B.BERLİN 8.OLAĞANÜSTÜ GENEL KURULU'U YAPILDI

Aşağıda Genel Kurul'a neden gidildiği üzerine duracak,yapılan hataları tespit etmeye çalışacağız.Hatalarımızın tespiti,gerek B.Berlin TİD,gerekse ATİF'e bağlı diğer derneklerin ileri ki,çalışmalarına ışık tutacak,aynı hatalara düşmememiz için bizlere faydalı olacaktır.

24 Mart 1979,7.Olağan GK'da seçilmiş olan TİD-B.Berlin Yönetim Kurul'u 6 ay kadar süren bir çalışma yaptı.Bu çalışmalar içerisinde olumlu işlerin yapılmış olmasına rağmen,bir bütün olarak ele alındığında,dernek çalışmalarını ileriye gidemedi.Dernek çalışmalarının ileriye gidememesinde,önemli faktörlerden birincisi;dernek yönetiminde çalışan arkadaşların yeterli tecrübeye sahip olamaması idi.Bunun yanı sıra,arkadaşların kendi içlerinde uyumlu bir çalışma ortamı yaratamamış olması önemli bir etkeni. Tüm bu olumsuzlukların yükseldiği temelini siyasi olarak zayıf olduğu da gözönünde tutulacak olursa,dernek çalışmalarının istikrarlı bir şekilde yürütülmesinin nedenleri de biraz olsun açıklanmış olacaktır.

Bu hataların neler olduğunu daha iyi açıklayabilmek için,8.Olağanüstü GK'a sunulan,dernek çalışma raporundan;Olağanüstü GK'a neden gidildiği ve yapılan hatalarla ilgili bölümlerden alıntılar yapıyoruz.

"... Fakat biz yapılan bu çalışmada eksik ve hatta çok eksik olduğu kanaatindeyiz.Peki,durumumuzu şöyle genel olarak bir değerlendirdiğimizde ne diyebiliriz sorusuna,bizce ATİF 3.GK'nda yapılan bir değerlendirme cevap verecektir sanırız.Bizce bu değerlendirmeye bakmak iyi olur ve böyle bir değerlendirme bizim de görüşlerimizdir.

" Derneklerimiz genellikle yaptıkları işlere göre örgütlenme durumunu yapmamışlardır.Derneklerde herkes her işi yapmakta dır.Bunun neticesinde çalışmalar birbirine karıştırılmakta,çalışmalarda belirli bir istikrar sağlanamamakta,sonuç olarak hem kadrolar yıpranmakta,hem de başarımız kısır olmaktadır.

Çalışmalarımız genellikle dernek lokallerinde sınırlanmakta,ayrıca gazete satışı ve bildiri dağıtımı için Türkiyeli işçilerin kalabalık oldukları yerlere gidilmektedir.Bundan ötürüdür ki,imza kampanyası açtığımızda hep aynı isimleri görmekteyiz.Bağış toplandığında yine hep aynı kişiler bağış vermektedirler.Kısacası kendi içimizde çalışmaktavız.

Dernek organları doğru dürüst çalışmamakta,mesela dernek YK'ları düzgün bir şekilde toplanıp yapılacak işler konusunda karar almamaktadırlar.Dernek organlarına seçilen arkadaşlar,faydacı bir anlayışla seçilmekte,bundan ötürü her Genel Kurul'da yeni bir yönetim kurulu seçilmektedir.YK'nun tecrübesiz oluşu,YK'dan sık istifalar bundan dolayıdır.YK'larının düzgün çalışmaması ATİF'in verdiği görevleri aksatmakta,yazışmalar zamanında yapılmamaktadır."

Evet,bizce ATİF 3.GK'nda yapılan bu değerlendirmemiz bizim için de geçerliliğini korumaktadır.

Ayrıca bizi özel olarak bugün Olağanüstü GK'a götüren sebepleri tespit etmekte de fayda vardır.

Bizce Olağanüstü GK'a gitmek isteşimizi sebep şunlardır :

1- YK'u bir derneğin herşeyidir,her işi YK.yapar anlayışı bizde de yer yer hakim olmuştur. Böyle bir anlayış gerçekten yanlıştır.Bu anlayış bizi çalışmalarda YK'nü yalnız bırakmaya ve bütün çalışmalarını YK'ndan beklemeye terkeder. Böylesi durumlar la karşılaştık.Aynı görüşler YK. içine de yansdığından bizi YK üyeleri arasında herkese eşit iş vermeye ya da yapmaya zorladı.Bu da ister istemez YK.üyeleri ve dernek üyeleri arasında zaman zaman rekabetçiliği geliştirdi.

2- YK'u içinde çıkan çelişkilerimizi yapıcı tartışmalarla,araştırmacı bir tavırla çözmeye yerine,çelişkilerimizi içimize gizlemeye ya da üstünü örtmeye giderek YK'u üyelerinin birbirlerine karşı güvenlerinin sarsılmasına sebep olduk.

3- Zaman zaman ortaya çıkan kişisel problemlerimizi,dernek çalışmalarının önüne geçirerek,dernek çalışmalarını ikinci plana ittik.Bu da ister istemez bazı işlerin yatmasını getirdi.

4- Bize çok gerekli olan.KOLLEKTİF çalışma tarzını ne doğru dürüst kavradık,ne de üyelerimize kavratmak ;ya da onların bu konuda bize yardımcı olması için uğraş verdik.

5- Diğer örgütlerle ilişkilerimizde bazen liberalizme(yani adam sendeciliğe) bazen

pasifizme ve bazen da gereksiz yere duygusal ve sinirli hareketlere düştük.

6- Çalışmalarımızın çoğunu ortak olarak yaptığımız TÖD-BB ile ilişkilerimizde düzgün ve disiplinli bir işleyişi sağlayamadık.

7- Dernek içinde demokratik merkezîyetçiliği uygulamada hatalı davrandık.Çoğunluğun aldığı kararlara karşı çıkarlarımız aynı görüşü paylaşmasalar bile,kararlaştırılan işi yapmaya dört elle sarılmaları lazımkem,bunu bir çoğumuz yerine getirmedik..."

Çalışma raporunda da belirtildiği gibi,birtakım yapılan hatalar,yanlış çalışma tarzı,yanlış anlayışlar vb. bizi olağanüstü GK'a kadar götürmüştür.Bizce önemli olan,bu hatalardan ders çıkarmak,gerekli tecrübeye kavuşmaktır.Bu nedenle,8 .Olağanüstü Genel Kurul'da seçilen yeni yönetim ve denetim organları GK'dan sonra en yakın zamanda toplanarak;nasıl bir çalışma metodu izleyeceğini,neler yapacağını görüşmüş;derneğin yönetici organları için geçerli olan bir de İç Tüzük hazırlamıştır. İç tüzüğün amaçladığı nedir ?

İç tüzük,dernek yönetim organlarının disiplinli bir şekilde çalışmasını öngörür.Dernek çalışmalarında herhangi bir laçkalığa meydan vermemek,dernek yönetim organlarında çalışan arkadaşların birliğini korumak,alınan ortak kararları zaafa uğratmamak;YK'u toplantılarının lüzumsuz konuşmaları uzatmamayı amaçlar.

Yönetim ve denetim organlarınc kabul edilen iç tüzüğe göre;bundan böyle,YK toplantıları her hafta beş asil üye ile toplanacak.DK ve yedek YK üyeleri ile her iki ayda bir geniş YK toplantıları yapılacak.(sadece DK.başkanı normal haftalık YK toplantılarına katılacak) Geniş YK toplantılarında,siyasi meseleler,acil sorunlar,derneğin candamarını oluşturan çalışma programı görüşülecek.Böylece de her hafta (önceki dönemde olduğu gibi.11 kişinin katıldığı,yedekler ve DK.üyeleri) saatlerce süren ,oldukça zaman kaybına uğramamıza neden olan,toplantılara yer verilmeyecek.

- Kollektif çalışmayı güçlendirmek,çalışmaları karşılıklı denetlemek,dernek üyeleri ile diyalog kurmak amacıyla; en az 2-3 ayda bir açık YK'u toplantıları yapılacaktır.

- Dernek Yönetim organlarında çalışan arkadaşlar,toplantı kararlarına uymalı,kararları uygulamalıdır.Alınan kararlar,YK, karar defterine işlenmelidir.Yönetim ve Denetim Kurulunda çalışan arkadaşlar,kararların uygulanmasına zarar verici görüş ve davranışlarda bulunmamalıdır.Ancak yanlış bulunan kararları,her üyenin eleştirme hakkı vardır.Kısaca özümleyecek olursak; Demokratik Merkezîyetçilik ilkesine bağlı kalınacaktır. Yönetici organlar içinde eleştiri-özeleştiri mekanizması devrimci bir tarzda işlerlik kazanacaktır.

Daha önceki çalışmalarımızda yapılan önemli hatalardan birisi de, demokratik merkezîyetçiliğin tam anlamıyla kavranıp,pratiğe uygulanmaması idi.Örneğin;dışımızda olan dernek ve örgütlerle yapılan eylem birliği toplantılarında,temsîlci arkadaşlarımızın zaman zaman ortak kararın yerine,kendi şahsi görüşünü savunma durumu olmuştur.Bu dışı karşı laçka bir görünüm kazandırırken;içte de bir takım çelişmelere yol açmıştır.Kavranılması gereken nokta, demokratik bir şekilde tartışılarak çoğunluğun aldığı karara azınlığın uyması, ve kararların uygulanmasıdır. Alınan kararlarda görüş ayrılığı olabilir,bu karar belki yanlış da olabilir,fakat ortak görüşü savunmak mutlaka gereklidir.Ortak görüşü savunmak,eleştiri hakkımızın olmadığı anlamına gelmemelidir.

Demokratik merkezîyetçilik,biçimsel ve mekanik bir merkezileşme değil,devrimci faaliyetlerin merkezileşmesi anlamında ele alınmalıdır.

- Dernek yönetim organları,daha önceden karar ve görüşü olmayan konularda;görevli olmadan ATİF ve dernek adına konuşamaz,söz veremez.(Dernek içi veya dernek dışındaki,teşkilat ve kişilere) böyle bir durumda bu ancak kişinin kendi şahsını bağlar.

Bu konuda da önceki çalışma döneminde belli hatalar yapılmıştı.Şöyle ki,henüz karara bağlanmaya konular üzerine,yapılacak işler hakkında,arkadaşlarımız bir takım meseleleri,yapılacak işleri YK' u adına tavrı takınma durumuna düşmüşlerdi. Böyle bir olumsuzluk derneğimizi etkilemiştir.Arkadaşların verdikleri söz zaman zaman yerine getirilememiştir.Bu anlamda da derneğimizi tutarsız bir görünüm kazanabilir.Böylesi bir duruma düşmemek için,yapılacak işler karara bağlanmalı,bir takım meselelerde görüşümüz berraklık kazanmalı ve görevli arkadaşlar tarafından uygulan-

masına geçilmelidir.

Önemli eksikliklerimizden birisi de siyasi seviyemizin oldukça düşük olmasıdır. Bu tespit çok önceden yapılmış olmasına rağmen kayda değer bir ilerleme olmamıştır.Ancak bir tespit olarak kalmıştır.Bunun zararları oldukça önemlidir.Birincisi,devrimci mücadele açısından,ikincisi,içte çelişmelerin çoğalması açısından.Bunun giderilmesi yolunda atılmak istenen ilk adım,dernek konferanslarına hız vermek,bu konferansları en iyi şekilde,edgıtici bir tarzda hazırlamaktır.

Konferanslar,dernek kitlesinin seviyesine göre olmalıdır.Sistemli,verici konferanslar yoluyla dernek kitlesini eğitmek en önemli görevlerimizden bir tanesidir.

Derneğe bağlı çalışan kollar için de aynı perspektif geçerlidir.Örneğin;Kadınlar,Gençlik,kültür faaliyetleri...

8. Olağanüstü GK'dan sonra bir araya gelen TİD-B.Berlin Kadınlar Kolu,geçmiş çalışmalarını değerlendirerek,yeni bir çalışmaya,yeni bir tarzda hazırlanma görevini üstlenmiştir. Üç kişilik bir yürütme komitesi seçmekle işe başlayan Kadınlar Kolu,bundan böyle her hafta toplanarak,içte dönük,siyasi eğitime önem verecektir. Her hafta çeşitli konularda konferanslar hazırlanacak,kadın arkadaşların siyasi seviyesi yükseltilmeye çalışılacaktır.İkinci aşamada ise,yoğun dışı yönelik çalışmalara ağırlık verilecektir.Bu şu şekilde anlaşılmalıdır.K.Kolu'na gelen her arkadaş önce yetişecek,sonra da kitleye gidecektir,mümkün olduğunca her ikisi de birlikte yapılmaya çalışılacaktır.

Önceki dönemde yaptığımız önemli hatalardan biri i,nasıl olsa 4-5 arkadaşız ,konferans vermeye ne gerek var şeklinde idi. Bu anlayış yanlıştı.Birincisi,az sayıda da olsa derneğe düzenli gelen kadın arkadaşların ilerlemesi belli ölçüde aksadı.İkincisi,moral bozukluğuna neden oldu.Kısa zamanda K.Kolu'na çok arkadaşı kazanmak,sonra konferanslar verme düşüncesi,ve de bu gerçekleşmeyince pasifizme itilme gerçeği ile karşı karşıya geldik.Üçüncüsü ve zararlısı,"biz nasıl olsa düzenli gelen az sayıdaki arkadaşlar bir çok şeyi biliyoruz,önemli olan yeni kadın arkadaşları getirip,eğitmek" şeklinde kendini gösterdi.Bu yanlış anlayışların maddi temeli kısa zamanda çok şey kazanma düşüncesinde yatıyordu.Her evine gidip,tartışıp,propaganda çektiğimiz arkadaşın derneğe hemen gelmesini beklemek yanlıştır.Bu çalışmaların çok uzun bir dönemi kapsayacağını hatırdan çıkarmamak gereklidir.

TİD-B.BERLİN 8.Olağanüstü GK'dan çıkarıldığımız sonuçlar bunlardır.

Daha azimli,daha kararlı bir çalışmaya doğru !

S. PINAR

OKUYUCU MEKTUBU

Değerli arkadaşlar,

Ben 17 yaşında ucuz işgücü olarak kullanılan berber çırağlarından biriyim.

Mücadele gazetesini ilk kez olarak Karlsruhe Türkiyeli Öğrenciler Derneğinden bir arkadaştan alıp okudum, ilgimi çok çekti ve bilgimi genişletmek için mücadeleye atıldım ve sonunda ATİF saflarına geçmeye, Mücadele gazetesine abone olup sizinle yazışmaya karar verdim.

Karlsruhe'deki devrimci mücadeleye gelince, bir ay önce burada anti-faşist bir dernek açıldı. Her istenen üye olabiliyor tabi ki sosyal faşistler, karşı devrimci-Aydınlık'cılar dahil olmak üzere ama dernekte pek sözleri geçmiyor nede olsa sah-tekarlar çabuk anlaşılıyor. Nitekim bizim sosyal faşist ayağa kalkıp "Sovyetler Birliği Türkiye'ye girmeden sosyalizm gelemez" gibi laflar attı, hani Afganistan'daki tepeden inme sosyalizm gibi, tabiki hemen susturuldu.

Ben, bu karşı devrimcilerin dernekten atılıp, derneğin ATİF'in çatısı altına girmesinden yanayım, bir dahaki mektubumda size daha geniş bilgiler vermeye çalışacağım.

Karlsruhe'den devrimci saygıyla selamlar
H. Güneş

İRAN

Baştarafı 1. sayfada

ideolojik alanlarda genişletme yoluna girdiler. ABD emperyalistleri ABD'de öğrenim gören veya çalışan 60.000 öğrencinin 4000'ini yurtdışı edeceğini açıkladı. ABD emperyalistleri günlük olarak İran'dan aldıkları 700.000 Varil petrole ambargo koyarak bu petrole almayacağını ilan etti.

Humeyni'nin ABD bankalarında işler durumunda olan 12 Milyar doların derhal İran'a devredilmesini talep etmesi üzerine ABD emperyalizmi İran'daki 12 milyarına el koyarak ödemeceğini açıkladı.

Bunun üzerine Humeyni dışarıya olan 14 milyar değerindeki borçlarını ödemeyeceklerini açıkladı.

Ekonomik alandaki soğuk savaş sürüp giderken siyasi alanda da mesele geniş boyutlara ulaştı.

Gerek ABD emperyalizmi, gerekse emperyalist kampın bir parçası olan Humeyni bu olaydan mümkün olduğu kadar kârlı çıkabilmek için milliyetçilik temelinde siyasi alanda sağlamlık kazanmaya çalışıyorlar. Gerek İran'da Humeyni'nin islam ideolojisi altında binlerce kişi ABD emperyalizmine karşı yürümekte, ABD bayrağı, Carter'ın kuklası yakılmakta, gerekse ABD'de milliyetçilik temelinde Amerikalı olma temelinde halk toparlanmaya çalışılmaktadır.

ABD emperyalistleri, bir yandan bu meselelerin barışçıl yollarla çözülmesi gerektiği demogojisini yayarlar, bir yandan da ABD ordusunu alarma geçirmiş vaziyette dirler. Filipin civarındaki ABD VII. Filosu İran'a doğru harekete geçmiş vaziyettedir. ABD'nin askeri uzmanları Tahran'daki esirleri nasıl kurtaracaklarının planlarını yaparken dakika ve saniye hesaplarına başvuruyorlar. Başkan Carter açıkça "eğer barışçıl yol olmazsa, diğer yollara başvurabileceklerini" açıkça ilan etmektedir. Tipki siyonist İsrail'in Entebb'e yaptığı baskın gibi. Şu durumda esir alınan 60 ABD müreddebatından 13'ü serbest bırakılmış durumdadır.

Bu olayın enternasyonal alanda nasıl yansıdığı konusuna gelince: AET içinde örgütlenen emperyalist büyük güçler ABD emperyalizmi ile dayanışma içinde olduklarını açıklayarak her türlü "terörizme" karşı olduklarını belirttiler. ABD emperyalizminin aldığı tedbirlerin yerinde olduğunu açıkça ilan ettiler. Ortadoğudaki Arap ülkelerinin hiç biri açık bir şekilde İran'ın safında yer almadılar. Mısır ABD safında yer aldığını İsrail'in ABD'ye her türlü yardımı yapmakta hazır olduğunu, Irak Humeyni'nin Şah'tan beter olduğunu açıkladılar. Kısaca Humeyni enternasyonal arenada bu olayla ilgili hiç de iç açıcı durumu yoktur. Mekke'de on binlerce kişinin namaz kılarak 500 kişilik bir gurubun Mekkeyi basarak bir kaç yüz kişiyi rehlin alması henüz açıklanmış bir olay değil. Kanımızca Mekke olayında CIA'nın parmağı olabilir.

Meselenin özü nedir? Meselenin özü gerek İran'ın gerekse ABD emperyalizminin içinde bulunduğu durumun açıklığa kavuşturulması ile mümkündür.

Bugün İran'da faşist Şah'ın devrilmesi ile emperyalizme ekonomik, siyasi, ideolojik ve askeri bağımlılık son bulmuş değildir. İran'ın can damarı olan petrol Şah zamanında olduğu gibi yine emperyalist tekelere akmaktadır. Humeyni şu durumda ABD emperyalizmine 700.000 varil petrol vermektedir. Bu miktar ABD'nin % 4 petrol ihtiyacını karşılamaktadır. Bizzat Humeyni Ağustos ayı içinde ABD'ye 47 milyon dolar değerinde petrol satmıştır.

Faşist Şah döneminde olduğu gibi bugün de temel ihtiyaç maddelerinin önemli bir bölümü dışarıdan alınmaktadır. ABD emperyalistleri İran'a temel ihtiyaç maddesi satan emperyalist ülkelerin başında gelmektedir. Temel ihtiyaç maddeleri için ödenen dövizin ABD doları olarak tutarı 9 milyar dolardır. Bugün İran'da üretim kapasitesi % 40'ı ancak bulmaktadır. Bu kapasite faşist Şah dönemindeki kapasite yüzdesinden daha da düşüktür. (Burada gösterilmek istenen Şah'ın mı, yoksa Humeyni'nin mi daha iyi olduğu değil, üretim kapasitesinin düşüklüğüdür.) Fiatların özellikle temel ihtiyaç maddeleri üzerindeki zamların oranı % 40'tır. Ve bu mallar çok kıttır. İran'da çalışabilir nüfus sayısı 12 milyondur. 12 milyonun her 4 kişide biri işsizdir. Kırlık alanda Şah'ın gitmesi ile herhangi önemli bir değişiklik olmamıştır. Toprakların önemli ve verimli bölümü toprak ağalarının elindedir. İran buğdayı dahi ABD'den satın alınmaktadır. İnşaat firmalarının % 80'i ölü vaziyettedir.

Şah'ın devrilmesi ile birlikte milli meseleyle kesinlikle bir çözüm getirilmemiştir. Humeyni İran'daki ezilen milliyetlerin azılı düşmanıdır. Bunun en açık kanıtı, özellikle Kürt Milleti üzerinde uygulanan milli zulümdür. Bugünkü durumda Humeyni bu milli hareketleri ezecek durum-

da değildir. İran Kürdistanı yine Kürtlerin eline geçmiş durumdadır. Petrol yataklarının yoğun olduğu Chusistan bölgesinde durum aynıdır. Azerbeycan'da durum aynıdır. Ve Humeyni bugünkü şartlarda İran'daki bu milliyetleri kontrol edecek durumda olmadığı için çeşitli demogojilerle geçici olarak anlaşma yollarına başvurmaktadır. Üç-dört ay önce "Şeytan" olarak ilan ettiği Kürt önderleri ile bugün anlaşma yollarını bulmaya çalışmaktadır.

Humeyni'nin siyasi olarak ne olduğunun yavaş yavaş ortaya çıkması neticesinde etrafında topladığı bilinçsiz ezilen sınıf ve tabakaları yavaş yavaş kaybetme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Kitleler yavaş yavaş Humeyni'nin emperyalizme, içteki hakim sınıflara karşı tavrından dolayı kendisinden soğumaktadırlar. İşte can alıcı nokta da budur. Humeyni'nin bütün gayreti halkın kinini Humeyni'ye, emperyalizmine ve faşist Şah'a karşı ayakta tutmak, bu potansiyeli kaybetmemek, ezilen kitlelerin baskı ve sömürte karşı mücadelesini kendi amacı için kanalize etmektir. Çünkü bugünkü durumla Humeyni halkın gelişen mücadelesini kontrol etme durumunda değil, bizzat bu durumu başarması gerekiyor. Faşist Şah'ı ABD'den istemesinin nedeni budur.

Diğer taraftan İran ordusu silahlarından, asker potininin çivisine kadar "made in USA" ile donanmıştır. ABD'nin koyabileceği bir silah ambargosu İran ordusunu bir balon gibi söndürebilir.

Diğer taraftan ABD emperyalizmi dünya kamuoyuna "demokrasinin" savunucusu olarak görünmek, sömürsünü "demokratik" maske ile örtebilmek için bu meydana gelen olayı mümkün mertebe kendi lehine kullanmak istiyor. Ve ABD emperyalizmi bu durumu başararak İran petrolünün alınmasına ambargo koymasına, İranlı öğrencilerin yurtdışı edilmesine, bankadaki paralara el konmasına, Humeyni aleyhine kitle gösterileri düzenlemeleri Amerika'daki nüfusun önemli bir bölümünü birleştirdi.

Başkan Carter muhalefet tarafından da destek gördü. Başkan Carter 1980 seçimlerini kazanmak için bu olayı kullandı. Uzun zamandan beri enerji programını parlamentodan geçiremedi. İşte bu durum Carter'ın enerji programını (kemerleri sıkalım) parlamentoda kabul ettirmesi için eline geçmiş iyi bir fırsattır. Yani ABD emperyalizmi bu olayla:

-İçte milliyetçiliği körükleyerek ezilen ve sömürülenleri peşine takarak, -Enternasyonal alanda "demokrasi" havari si pozlarında saldırganlığın propagandasını yapma fırsatı bulmuştur.

Bugün İranla-Amerika arasındaki çatışmada bütün ilericilerin öncelikle teşhir etmesi ve karşı çıkması gereken olay, ABD emperyalizminin elindeki tüm araçlarla giriştiği ideolojik saldırı ve askeri saldırı hazırlıklarıdır. ABD emperyalistleri olayları bahane ederek "Güç gösterisine" "Jandarmalığa" başlamışlardır. Tüm Batılı emperyalistler ABD emperyalizmini desteklemektedir. ABD emperyalistlerinin bu savaş kıskırtıcısı tavrı onların emperyalist tabiatlarının tabii bir sonucudur. Onlar bu açık saldırgan tavırlarını "rehinleri kurtarmak" insancıl tavrının ardında maskeleye çalışmaktadır. Aslında onların niyeti "rehinleri kurtarmak" falan değildir. Eğer öyle olsa idi, katilliği tescillenmiş Faşist Şah'ı İran'a verirdi. Amerikan emperyalistleri bunun yerine İran'a saldırı yolunu tutmuşlardır.

ABD emperyalizminin iğrenç saldırgan yüzünü teşhir etmek, İran'daki gericilerin teşhirini bu etmeve bağlı olarak ele almak gereklidir.

Sonuç olarak şunu söylemek mümkündür:

Gerek ABD emperyalizmi gerekse Humeyni olayları içinde buldukları ekonomik ve siyasi krizleri geçiştirmek ve halkın sırtına bindirmek için kullanmaktadırlar. Yoksa meselenin özü esir alma veya Şah'ı İran'a verme değildir. Bunlar asıl nedenlerin bir yansımasıdır.

Mesele uzun evrede ele alındığında gerçekte haklı bir talep olan katil Faşist Şah'ın İran'a getirilmesi değildir. Mesele İran halkının sömürü ve baskıdan kurtulmasıdır. İran halkını kurtaracak olan emperyalist uşağı Humeyni değildir.

İran halkını kurtaracak olan İran proletaryası önderliğinde kendi gücüdür. İran proletaryası emperyalizme bağımlılık zincirini koparacak, ülkede feodalizmi tasfiye edecek, emperyalizme bağımlı kapitalizmi yerle bir edip onun yerine baskı ve sömürsüz bir İran gerçekleştirecektir.

Y. Kâzım

Kamboçya- Baştarafı 12. sayfada

ya halkının açlık ve ölüme terk edilmesine ses çıkartmamaktadırlar. Açlığın ve sefaletin suçlusunun "insan düşmanı", "barbar" Pol Pot rejimi olduğunun propagandasını yapmaktadırlar.

Sayıları yaklaşık 180.000 i bulan Kamboçya'daki Vietnam askerleri ise, kendilerine uşaklık eden Heng Samrin'in merkezi Kamboçya askerleri ile birlikte bir çok cepheye değişik ordular ile çarpışmaktadır.

Vietnam işgalcilerini destekleyen hainler dışında Kamboçya halkı, bugün Vietnam işgaline karşı direnmektedir. Bu direniş içinde üç silahlı güç vardır. Bunlardan birincisi Rus sosyal emperyalistlerinin güdümündeki Vietnam askerlerince iktidar olan uzaklaştıran Pol Pot yönetimindeki Kızıl Khmer'lerdir. Bunların sayıları 33.000 i bulmaktadır. Vietnam saldırısı karşısında dağlara çekilmek zorunda kalan Pol Pot ve Kızıl Khmer'ler mücadeleyi hala sürdürmektedir. Hala bir çok devlet Pol Pot'u Kamboçya halkının tek meşru temsilcisi olarak tanımaktadır.

İkincisi Pol Pot önderliğinde Kızıl Khmerler tarafından uzaklaştırılmış olan amerikan emperyalizminin sadık uşaklarından Lon Nol taraftarlarıdır. "Beyaz Khmer'ler" adı altında kurdukları askeri güçleri ile hem Kızıl Khmerlere hem de Vietnam'lılara karşı mücadele etmektedirler. Henüz Kamboçya'da bir kişinin normal olarak karnını doydurmadığı halde, Beyaz Khmerler son haftalarda tam teçhizatlı 2000 üniformalı asker ortaya çıkardılar. Tayland basınına göre, Beyaz Khmerler amerikan emperyalistlerinden yardım görmektedirler. "Yerden biten" bu ordu CIA nin yeni bir eylemi olarak nitelendirilmektedir. Üçüncüsü ise Prens Sihanuk'un başını çektiği "milliyetçi" partizanlar gurubudur.

Görüldüğü gibi, Kamboçya'da çeşitli cephelerde karmaşık bir mücadele sürmektedir. Kamboçya halkı bir yandan Vietnam işgaline ve hainlere karşı savaşırken bir yandan da açlık ve hastalığa karşı mücadeleye vermektedir. Vietnamlara karşı savaşın üç ayrı ordu birbirlerine karşı da mücadele etmektedirler. Yalnız bunlardan Prens Sihanuk'un Milliyetçi Partizanlar gurubu Kızıl Khmerleri de kendilerine düşman olarak görürken, bunlar ile Vietnam'lılara karşı geçici olarak birleşmekten yanadırlar.

Kamboçya halkı, açlığın hastalığın ve saldırganlığın nedeninin emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik olduğunu er-geç kavrayacak, emperyalizm ve uşaklarına gereken dersi verecektir.

K. Taşyürek

Bolivya- Baştarafı 12. sayfada

kendini devlet başkanı ilan etti. Basına ağır bir sansür koyarak sıkıyönetim ilan etti. Yüzlerce sendikacının ve bir çok parti üyelerinin isimlerinin bulunduğu bir kara liste hazırlandı. Yoğun tutuklamalara başlandı. Buna karşın Boliviya Sendikaları Birliği, sıkıyönetim ve yoğun tutuklama şartlarına rağmen Genel Grev çağrısında bulundu. Aybay Natus'un darbesini protesto ediyorlardı. Sansürün konulmasından sonra da hiç bir gazete çıkmadı. Albay Natus greve giden işçileri tutuklama ile tehdit etti. Ama işçiler ve halk bu noktada kararlıydılar. 3 Kasım da bir yürüyüş düzenlediler. Başkent La Paz da yapılan yürüyüşe çok alçaktan uçan savaş uçakları makineli tüfekler ile yürüyüşçülerin üzerine ateş açtı. Yürüyüşçüler arasında, Guevara hükümeti güvenlik kuvvetleri komutanı D. Padilla da bulunmaktaydı. General Padilla, ordu içinde Natus'a karşı yürütülen muhalefetin başını çekmekteydi. Ordu içindeki generaller arasındaki gelişmelerin yanı sıra, Sendikalar Birliğinin yürüttüğü geniş grev, bir kaç gün içinde Boliviya ekonomisini felce uğrattı. Natus'un güçlerine karşı mücadeleye hazırlanan halk sokaklara döküldü. Askerlerin tanklarla saldırılarına karşı sokaklarda barikatlar kuruldu. Albay Natus yoğun teröre baş vurdu. 16 günlük hükümet döneminde 204 kişi öldürüldü, 320 kişi yaralandı. Gerek hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin büyümesi, gerekse başta işçi sınıfı olmak üzere halkın kararlı mücadelesi, Albay Natus'a karşı geniş muhalefeti oluşturdu. Bu durum karşısında Albay Natus geri çekilmek zorunda kaldı. Sıkıyönetim ve sansür kaldırıldı. Sendikal özgülük vurgulandı. Albay Natus, parlamenterlerin tekrar işlerinin başına dönmelerini istedi ve siyasi tutukluların derhal serbest bırakılacağına söz verdi. Bunun üzerine sendikalar genel grevi kaldırdı. Albay Natus, parlamento başkanı ve bir sendikacıdan oluşacak geçici hükümet, Mayıs 1980 e dek seçimleri hazırlayacaktır.

K. Taşyürek

STALİN'İ ANIYORUZ

Bu yıl, Bolşevik partisinin ve dünya işçi sınıfının önemli önderlerinden olan Stalin'in doğumunun 100. yıldönümüdür. Dünyanın bir çok yerlerinde devrimcilerin yaptığı gibi, biz de Stalin'i doğumunun yüzüncü yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Hayatı boyunca uluslararası proletarya ya hizmet eden Stalin 1953 de öldükten sonra Kruşçov önderliğindeki modern revizyonistler, Sovyetler Birliği Komünist Partisinin 20. kongresinde gerçekleştirdikleri bir darbe ile Sovyetler Birliği'nde parti ve devlet içinde iktidarı ele geçirdiler. Bunlar Stalin öldükten sonra, Stalin'in Marksist-Leninist eserine karşı alçakça bir saldırıya giriştiler. Marksist-Leninist teoriyi bütün temel noktalar da revizyondan geçirdiler; Stalin'in şahsına da "kişiyi tapmayı yıkmak" maskesi altında alçakça saldırdılar. Bütün dünyada gericiiler, revizyonistlerin başlattığı bu "kişiyi tapmayı yıkmak" kampanyasına dört elle sarılarak, bunu komünizme saldırı aracı olarak kullandılar.

Bugün Stalin'i savunmak veya Stalin'e saldırmak devrimle karşı devrim arasındaki ayırım noktalarından biridir. Ama bazı guruplar, Stalin'i savunmaktan onun Marksist-Leninist eserini savunmayı değil, ismini savunmayı ve reklam yapmayı anlamaktadır. Bunlar Stalin'in sinsi düşmanlarıdır.

Stalin, tüm saldırılara rağmen, işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktır. N. Kadir

KAMBOÇYA

Rus sosyal emperyalistlerinin güdümünde, Vietnam askerlerinin Kamboçya'ya saldırılarının ardından iktidarı ele geçiren Rus sosyal emperyalistlerinin uşakları katliam dizilerine yenilerini eklediler. Kamboçya'yı yoksulluk, açlık ve hastalık sardı. Yiyecek bir pirinç tanesine muhtaç kalan Kamboçya halkı ölüme terkedildi. Açlığın beraberinde taşıdığı hastalıklar ölümlü hızlandırdı. Kamboçya'da doktor ve ilaç bulmak olanaksız hale geldi. 3.5 milyon Kamboçya'nın yaşadığı ülkede halkın bir milyona yakın kesimi ilk fırsatta kaçmayı kurtuluş gördü. Kamboçya'dan diğer Hindi-Çin'i ülkelerine bir göçmen akını başladı. "Bir halk ölüyor" başlıkları atan emperyalist ve gerici basın ve kendilerinin ne kadar hümanist olduklarını dünyaya kamuoyu önünde göstermek isteyenler, başta emperyalist burjuvazi olmak üzere birbirleriyle yarışa giriştiler. "Kamboçya'ya yardım" adlı gürültülü bir kampanya başlattılar. Bunların başında 69 milyon dolar ile amerikan emperyalistleri gelmektedir. 1964 ile 1974 yılları arasında Kamboçya'yı karış karış bombalayan amerikan emperyalistleri bu kez yardım(!) ellerini uzattıklarını göstermeye çalışmaktadırlar Rus sosyal emperyalistleri ise; amerikan emperyalistleri ülkeden kovulduktan sonra kurulan Pol Pot rejimine karşı giriştikleri saldırı sonucu, neden oldukları Kamboçya

Devamı 11. sayfada

KIZIL KHMERLER MÜCADELEDE...

BOLİVYA

Amerika Devletleri Örgütü'nün (OAS) toplantısının yapıldığı sırada, 1 Kasım da, Albay Alberto Natus yönetimindeki askeri polis, başbakanlık ve önemli bakanlıkların binalarını işgal etti. Albay Natus, bir askeri darbe ile Guevara hükümetini devirdi. Ülkede sıkıyönetim ilan edildi. Bir çok kişi tutuklandı. Hükümetin devrildiği, henüz OAS'ın kongresi sürdüğü sırada ilan edildi. Toplantıda Natus darbesi gündeme alındı. Başta ABD olmak üzere diğer Amerika ülkeleri temsilcileri Albay Natus hükümetini tanımadıklarını belirttiler. Özünde sadık bir Amerikan emperyalizminin uşağı olan Natus, efendilerine danışmadan giriştiği darbe ile efendilerini şaşırtmıştı. Gerçekten de Natus darbesi toplantıda bir sürpriz olarak karşılandı.

150 senedir yüzlerce askeri darbeye sahne olan Bolivya, en son faşist askeri cuntayı 1971-77 yılları arasında yaşamıştı. Faşist diktatörlükler içerisinde en uzun süre hükümette kalmayı başaran Hugo Banzer, tüm faşist saldırganlığına rağmen Bolivya halkının yükselen mücadelesi karşısında duramadı. Özellikle 1977 sonunda daha da güçlenen mücadele karşısında sendikaların ve halkın birbiriyle kenetlenmesi karşısında, faşist Banzer ve taraftarları korkuya kapıldı. Hayatın her alanında halkın kararlı mücadelesini gören faşist Banzer, seçimlere gidileceğini açıkladı. 1 Temmuz 1978 de seçimler yapıldı. Seçimlerde çoğunluğu, Milli Devrimci Hareket ve Demokratik Halk Birliği'nin oluşturduğu koalisyon sağladı. Bu örgütlerden biri oyların %35.6 sını, diğeri ise %35.4 ünü aldı. Guevara Arze başkanlığında bu iki partinin oluşturduğu geçici koalisyon hükümeti 5 Ağustos 1979 da kuruldu.

Kasım ayı başında Albay Natus, Guevara hükümetini bir askeri darbe ile devirerek

Devamı 11. sayfada

MAO ZEDUNG'U ANIYORUZ

Çin devriminin önderi ve dünya işçi sınıfının önemli önderlerinden biri olan Mao Zedung'un ölümünden bu yana üç yıl geçti.

26 Aralık 1893 de doğan Mao Zedung'u doğum yıl dönümü dolayısıyla ile bir kez daha anıyoruz.

Mao Zedung öldükten sonra, Çin Komünist partisi içinde daha önceleri önemli mevkiler kazanmış olan Teng Hsia Ping - Hua Kuo Feng revizyonistleri bir darbe ile iktidarı bütünü ile ele geçirdiler. Bunlar önceleri, revizyonist çizgilerini Mao Zedung'a dayandırmaya, onun sözleri ile haklı göstermeye çalıştılar. Ama bu uzun sürmedi. Şimdi Çin'de karşı devrimci yöneticiler, "kişiyi tapmayı" yıkmak adına; Mao Zedung'a açıkça saldırmaya; Büyük Proleter Kültür devrimini "kaybolmuş, kara on yıl" olarak adlandırmaya başladılar. Onlar bu yolda yürümelerine devam edeceklerdir.

Ama Mao Zedung öldükten sonra, ona saldıranlar yalnızca Çin'li karşı devrimci ler olmadı. 1978 yılı başlarında AEP çevresinde "Mao Zedung'u eleştirme" adına başlatılan tartışma, bazı gurup ve partilerin "Mao Zedung hiç bir zaman Marksist-Leninist olmamıştır" tezlerini savunması ile noktalandı. Mao Zedung, böyle temel - siz saldırılarla yıkılmayacak; dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının kalbinde ve mücadelesinde sonsuza dek yaşayacaktır. N. Kadir

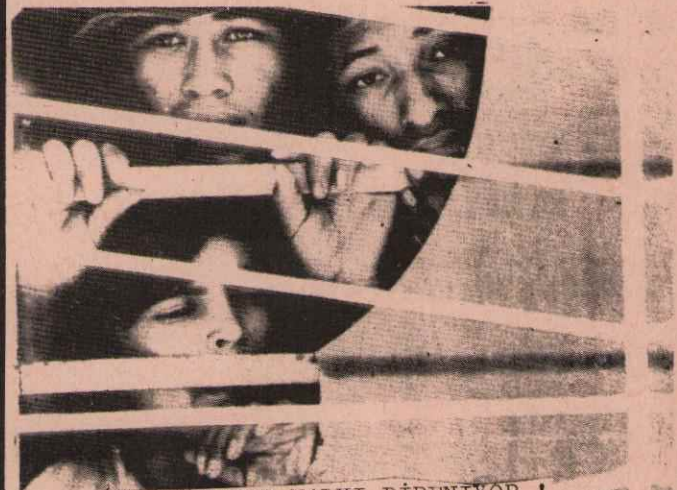
EL SALVADOR

15 Ekim de danışıklı bir darbe düzenleyen Amerikan emperyalizmi uşakları; faşist general Romero hükümetini devirerek, yeni bir faşist Cunta hükümetini oluşturdu. Yeni Cuntanın başını çeken Albay A.A. Mayano ve Abdul Gutierrez, 3 sivil de yanlarına alarak, yeni hükümeti belirlediler. Hükümet içinde yer alan sivillerden birincisi Siyasal Bilimler profesörü H.M. Andino dur. İkincisi Willy Brandt'ın başını çektiği "Sosyalist Enternasyonal" üyesi olan Milli Devrimci Hareket Partisi başkanı G.M. Ungo'dur. Üçüncüsü ise Merkez Amerikan Üniversitesi rektörü R.M. Quiroz'dur

El Salvador halkının yükselen mücadelesi karşısında, faşist Romero yöntemiyle, halkın gelişen mücadelesinin bastırılmayacağını gören Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları, Albay Mayano hükümetine yeşil ışık yaktı. Faşist Albay Mayano Cuntası; tarım ve mali reform uygulamalarını; tüm siyasi tutukluların serbest bırakılmasını; serbest parti kurma hakkını; fikir ve sendikalaşma özgürlüğünü programına almıştı. Üç sivilin Cunta hükümetine alınması ve bir dizi tavizlerin verilmesi ne hazır görünmeleri; onların "halkçı", "demokrat" olduklarından değil, halkın yükselen mücadelesinin geri çekilmesini sağlamak için bir tuzaktır. Halkın yükselen mücadelesini bastırmak kolay olmadığı kadar da hakim sınıflar için tehlikelidir. Bu nedenle halkın mücadelesinin bastırılması için, önce geriletilmesi gerektiğini savunan emperyalist uşakları, kabaca demogojilere baş vurmaktadır. Ucuz demogojiler arkasına gizlenen faşist Mayano Cuntası, devleti elinde bulunduran 14 büyük ailenin sadık uşağıdır.

General Romero hükümetinin devrilmesinden sonra, Romero taraftarları, Albay Mayano'ya karşı mücadelesini sürdürmektedirler. Ayrıca Guatemala diktatörü, faşist Romero'yu desteklemektedir. Bir karşı darbe hazırlamasına yardımcı olmaktadır. Diğer yandan da devrimci örgütler, Albay Mayano'nun "reform" ve "demokrasi" havariliğine inanmamaktadırlar. Silahlı mücadelelerini sürdürmektedirler. İşçiler köylüler ve demokratlar arasında önemli ölçüde tabanı olan "Devrimci Halk Bloğu" adlı örgüt iktidarı ele geçirene dek savaşılması gerektiğini, bu mücadelenin kısa zamanda başarılamayacağını savunmakta ve "uzun süreli halk savaşı" çağrısı yapmaktadır.

7 Kasım da, başkent San Salvador'da "Devrimci Halk Bloğu" üyeleri bir dizi eylemlere girişti. Başkent merkezinde yürüyüş yapan 100 kadar silahlı, Çalışma Bakanlığı binasına girerek, bakan G. Valdes'i rehine aldı. Bir kaç yüz metre ötede bulunan Maliye Bakanlığı binasına giren bir başka gurup Maliye bakanını ve tesadüfen orada bulunan Planlama bakanını ve orada ki memurları rehine aldı. Ayrıca 150 kadar maskeli bir gurup "La Prensa Grafica" gazetesi binasını işgal etmek istedi. Faşist Mayano'nun güvenlik kuvvetleri yürüyüşçüler üzerine otomatik silahlar ile ateş açtı. Silahlı çatışmada 37 kişi öldü ve 43 kişi de ağır yaralandı. Devrimciler bu arada rehine aldıkları 150 devlet memurunu serbest bıraktılar, ama 2 bakanı rehine tutmaya devam ettiler. General Romero döneminde tutuklanmış 500 ün birindeki siyasi tutukluların serbest bırakılmasını istediler. Ayrıca asgari ücretlerin yükseltilmesini ve izin süresinin uzatılmasını talep ettiler. Bütün güvenlik kuvvetlerinin dağıtılmasını istediler.

EL SALVADOR HALKI DİRENİYOR !

El Salvador halkı, günden güne taleplerini açık bir şekilde dile getirmeye çalışmaktadır. Bir yandan yeni hükümet olan Mayano Cuntasına karşı mücadele etmekte, diğer yandan da devrilen eski cunta başkanı general Romero taraftarlarına karşı mücadeleyi bırakmamaktadır. Mayano cuntasının sahte reformculuğuna kapılmamakta, mücadeleyi sürdürmektedir.